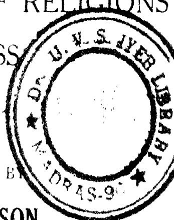

SWAMI VIVEKANANDA'S

CHICAGO PARLIAMENT OF RELIGIONS

ADDRESS

IN TAMIL

TRANSLATED BY

M. S. NATESON

TEACHER, AUTHOR & PUBLICIST, TRICHINOPOLY

Author of

JESUS THE CHRIST: His Mission on Earth
SWAMI VIVEKANANDA: A Sketch
SWAMI VIVEKANANDA: His Sanyasa
THE PURPOSE OF THE PROPHETS
THE TRAGEDY OF THE CELESTIAL MORTAL
THEOSOPHY AND HINDUISM
THE VIVEKANANDA ANNIVERSARY: Its Significance
IN MEMORIAM: Swami Ramakrishnananda
PRE-MUSSALMAN INDIA
HISTORY OF TRICHINOPOLY

etc. etc.

Published by

E. M. GOPALAKRISHNA KONE

Bookseller & Publisher

MADURA

1921

1893௵ ஸெப்டம்பர்மீ 19௳ அமெரிக்கா நாட்டில் சிக்காகோ நகரத்தில் கூடிய ஸர்வமத நிர்ணயக்கூட்டத்தில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ யதிராஜ திக்விஜய கோலாஹல ஸர்வமதஸம்ப்ரதிபன்ன பரம யோகீசுவர பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண கரகமல ஸஞ்ஜாத ராஜாதிராஜஸேவித ஸ்ரீ விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளால் செய்யப்பட்ட ஹிந்துமதப் பிரஸங்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.

|| श्रीगुरुभ्यो नमः ||

ஹிந்துமத ப்ரஸங்கம்

சரித்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட காலங்களுக்கு முன்புமுதல் தொன்றுதொட்டு வந்துள்ள மூன்று மதங்கள் இப்பொழுது உலகத்தில் நிலை பெற்றிருக்கின்றன. அவை ஆரிய மதம், ஜாரதஷ்ட மதம், யூத மதம் எனப்படும். இம்மதத்ரயங்களுக்கும் பிரமாதமான ஆபத்துக்கள் எத்தனையோ ஏற்பட்டும் அத்தனை ஆபத்துக்களுக்கும் சலியாமல் அவை ஈடு கொடுத்துத் தப்பி வந்திருப்பதே அவற்றின் இயற்கை வலிமையைக் காட்டுகிறது. ஆனால் யூதமதம் ஸர்வத்தையும் வென்று வந்ததாயுள்ள தன்குமாரியான கிறிஸ்துமதத்தைத் தன்னுள்ளடக்கிக் கொள்ளத் தவறிப்போனதுமன்றி அக்குமாரியால் தன் பிறப்பிடத்தினின்றும் துரத்தியடிக்கப்பட்டது. தவிர, ஸ்வல்ப பாரஸீக ஜனங்கள் மட்டுமே தம்முடைய உயர்ந்ததான ஜாரதஷ்ட மதத்தின் மாட்சிமைக்கறிகுறியாய்த் தற்காலம் மிகுந்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ பாரத வர்ஷத்திலோ வென்றால், பற்பல கக்ஷிபேதங்கள் ஒன்

றன்பின் ஒன்ருய்த் தோன்றிப் புராதனமான வேதா ந்த மதத்தை அடியோடு அசைத்துப் பேர்க்கப் பார்த்த போதிலும், மகாபயங்கரமான பூகம்ப காலத் தில் சமுத்திர ஜலம் எவ்வாறு சற்றே பின்வாங்கிப் பின்னர் முன்னிலும் ஆயிரம் மடங்கதிகமான வேகத்துடன் ஸர்வத்தையும் வியாபிக்கும் படியான பெரும் பிரவாக ரூபத்துடன் கூடினதாய்த் திரும் புமோ, அவ்வாறே வேதோக்தமான புராண சாசுவத மதமானது, முதலில் சற்றே பின் வாங்கியதுபோல் தோற்றினும், மேன்மேல் ஓங்கிவரும் கக்ஷிபேதங் களின் ஆரவாரம் கொஞ்சம் அடங்கின பின், தன் பேருடலில் அக்கக்ஷிகளையெல்லாம் சேர்த்து அடக்கி ஐக்கியஞ் செய்து கொண்டது.

மேல் நாட்டு சாஸ்திரங்களால் புதிது புதி தாய் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டயாவும் எதன் பிரதித் வனியாக ஏற்படுகின்றனவோ, அப்பேர்ப்பட்ட பிரம் மக்ஞானியினுடைய உயர்ந்த தத்துவ விசேஷமும், கீழானதாய்ப் பாவிக்கப்படுகிறதும் விக்ரகாராதன மென்று சொல்லப்படுவதுமான தத்துவ விசேஷமும், பௌத்தர்களுடைய நாஸ்திக வாதமும், ஜீனர்களு டைய நிரீசுவரவாதமும் புராதனமாயுள்ள ஆரிய தர் மத்தில் அடங்கினதே.

அப்படியானல் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியா சப்படும் இம்மதபேதங்கள் ஒன்று சேரும் படியான பொதுவான ஸ்தலம் யாது? பரஸ்பரம் விரோத

மாய்த்தோன்றும் இம்மத பேதங்களுக்கு மூலாதாரம் எது? இவ்வாக்ஷேபங்களுக்குச் சமாதானங்கூற முயல்வதே என் ஸங்கல்பமாகும்.

வேதங்களிலருளப்பட்ட மதத்தைக் கைப்பிடித்தவர்கள் ஆரியர்கள். வேத மென்பது ஆதியுமில்லாதது, அந்தமுமில்லாதது என்பதே அவர்கள் கோட்பாடு. ஒரு கிரந்தம் எவ்வாறு ஆதியந்த மில்லாமலிருக்கக்கூடு மென்று சிலர் பரிஹாஸத்துடன் ஆக்ஷேபிக்கலாம். ஆனல் வேத மென்றால் யாதொரு கிரந்தமும் குறிக்கப்படுவதில்லை. பற்பலபேர்கள் பற்பல காலங்களில் கண்டு பிடித்த ஆத்ம ஞானதர்மங்கள் நிறைந்த பொக்கிஷ மென்பதே வேதமென்ற சொல்லின் கருத்தாயுள்ளது. எப்படி ஆகர்ஷண சக்திவிதியானது மனிதரால் கண்டு பிடிக்கப்படு முன்னு மிருந்து, இனி அவரால் முற்றும் மறந்து விடப்படினும் இருந்து கொண்டேயிருக்குமோ, அப்படியே ஆத்ம ஞானத்துக்குரிய தர்மங்கள் ஆதியந்த மில்லாமல் இருந்து கொண்டிருப்பவையாம். பரஸ்பரம் ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ளும், அவற்றிற்கும் அவற்றின் பரமபிதாவான பரமாத்மாவிற்கும் உள்ள தர்ம நீதி ஞானசம்பந்தமாயுள்ள விதிகள் மனிதர்களால் கண்டு பிடிக்கப்படு முன்னரு மிருந்தன; இனி அவர்கள் மறந்துவிட்டாலு மிருந்தே தீரும்.

இவ்வகையான விதிகளைக்கண்டு பிடித்தவர்களுக்கே ரிஷிகள் எனப்பெயர். அவர்களை நாம்

பூர்ண ஞானவசித்தி யடைந்த பெரியோராய் விசு வவஸிக்கின்றோம். அப்பெரியோருள் மிகச்சிலாக்கிய மானவரிற் சிலர் ஸ்திரீ ஜாதிகள் என்னும் விஷயமும் சந்தோஷிக்கத் தகுந்தது.

மேற் சொல்லிய விதிகள் அந்தமில்லாதிருக்கு மாயினும் அவற்றிற்கு ஆதி அவசிய மிருந்தே தீர வேண்டுமென்றுஞ் சிலர் ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும். வேத ங்களின் பிரமாணப்படி ஸ்ருஷ்டியானது ஆதியந்த மற்றது. மேல் நாட்டு சாஸ்திர ஆராய்ச்சியினின் றும் இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸூக்ஷ்ம சக்தி ஸமூக மே திரிகாலத்தும் ஓரே அளவுள்ள தென்றும் ஏற் றக்குறைவு அச்சக்தித்திரளுக்கு ஏற்படாதென்றும் நாம் அறிகிறோம். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஒன்றுமில்லாதகாலம் ஒன்று இருந்திருக்குமாயின் அக்காலத்தில் இப்பொழுது வேறுபாடுற்றுத்தோன் றுகிற சக்தித்திரள் எங்கிருந்தது? சிலர் அச்சக்தித் திரள் ஈசுவரனிடத்தில் அவ்யக்தரூபமாயிருந்ததென் று நினைக்கக்கூடும். அப்படியாயின் ஈசுவரன் சில காலம் வ்யக்தமாயும் சிலகாலம் அவ்யக்தமாயும் இருப்பதை இயல்பாய்க்கொண்டவர் என ஏற்படும். இவ்வாறு ஏற்பட்டால் ஈசுவரனது லக்ஷணம் மாறுந் தன்மையாகும். மாறுந்தன்மை யுடையவை யெல் லாம் இவ்வுலகில் சேர்க்கைப் பொருளே. ஒவ்வொரு சேர்க்கைப் பொருளும் ஒரு காலத்து அழிவு அல் லது பிரிவு என்ற வேறுபாட்டையடைய வேண்டும். அப்பொழுது ஈசுவரனுக்கும் அழிவு உண்டு என்ற

அசந்தர்ப்பம் ஏற்படும். ஆகையால் ஈசுவரஸ்ருஷ்டியில்லாததும் அதற்கு முந்தியதுமான காலமே கிடையாது.

இவ்விஷயத்தை ஒரு உதாரணங் கொண்டு நிரூபிக்கவேண்டுமானால் ஸ்ருஷ்டியையும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய ஈசுவரனையும் ஆதியந்த மில்லாத இரண்டு ஸமதூர நேர் கோடுகளுக்கு ஒப்பிடலாம். ஈசுவரன் மஹாசக்திஸ்வரூபி, ஸர்வநியந்தா. அவரது சக்தியினால் பிரளயஸாகரத்தினின்றும் பல கோடி பிர்ம்மாண்டங்கள் தோன்றி ஸ்வல்பகாலம் பரிபாலிக்கப்பட்டு மறுபடியும் லயத்தையடைகின்றன. இதைத்தான் ஒவ்வொரு ஆரிய வாலிபனும் தினந்தோறும் தன் ஆசிரியனுடன் சேர்ந்து ஓதுகின்றான்.

सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वं अकल्पयत् ।

ஸூரியனையும் சந்திரனையும் ஈசுவரன் முந்தினகல்பங்களில் போலவே அமைத்தார். மேல்நாட்டு சாஸ்திரங்களும் இவ்விஷயத்தையேதான் கூறுகின்றன.

நான் இவ்விடத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்; என் கண்களை மூடிக்கொண்டு சற்றே யோஜித்து 'நான் யார், நான் யார்' என்று நினைப்பேனாயின், என் முன் நிற்கும் தோற்றமென்ன? 'நான் இச்சரீரம்' என்றே அப்படியானால் நான் அசேதனமான ஜடப்பொருள்கள் சேர்க்கையாகிய இச்சரீரமேயன்றி வேறெதுவும் அல்லேனோ? வேதங்கள் நான் இச்சரீர

நில்லை யென்று உறுதியாய்க் கூறுகின்றன. நான் இச்சரீரத்தில் வசிக்கும் ஆத்துமாவாவேன். இச் சரீரம் சாகும். நான் சாகமாட்டேன். எனக்கு அழிவு இல்லை. தற்காலத்தில் நான் இச்சரீரத்தி லிருக்கிறேன். இச்சரீர மழிந்தபின் நான் இருந்து கொண்டேயிருப்பேன். இச்சரீரம் ஏற்படு முன்ன மும் நான் இருந்தேன். நான் என்கிற ஆத்மா சுத்த சூன்யத்திலிருந்து புதிதாய் உண்டாக்கப்பட்ட தில்லை. ஏனெனில், உண்டாக்குதலென்பது சேர்க்கை. சேர்க்கையென்பது பின்னொரு ஸமயத்தில் பிரிவு அல்லது அழிவு அடையக்கூடியது. ஆதலின் ஆத் மா உண்டாக்கப்பட்டிருந்தால் அது அழியவேண் டும். ஆனபடியினுல் ஆத்மா உண்டாக்கப்பட்டதன் று. இவ்வுலகிற் சிலர் ஸர்வஸம்பத்துள்ளவர்களா ய்ப்பிறந்து அழகுள்ள மேனியோடுங் கூடினவாயிருக் கின்றனர். மற்றுஞ் சிலர் நித்திய கலியாணபுருஷர் களாகவும் பாக்கியவான்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். வேறு சிலர் துக்காக்ராந்தர்களாயும் நிர்ப்பாக்கிய மான நிலைமையுடையவர்களாயும் தோன்றுகின்றனர். சிலருக்குக் கை நொண்டி; சிலருக்குக் கால் முடம்; சிலர் ஞான சூன்யர்கள்; சிலர் துக்ககரமான கஷ்ட ஜீவனம் செய்துகொண்டு சாகமாட்டாமல் உயிர்வாழ் கின்றனர். இவர்கள் இவ்வளவு பேர்களும் சுத்த சூன்யத்தினின்றும் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவராயின் நியாய மூர்த்தியாயும் கருணாநிதியாயும் விளங்கும் ஸர் வேசுவரன் ஏன் சிலரைப்பாக்கியவந்தர்களாகவும்

மற்றுஞ் சிலரை நிர்ப்பாக்கியர்களாகவும் படைத்தார்? அவர் ஏன் இவ்வளவு பக்ஷபாத முள்ளவராயிருத்தல் வேண்டும்? இந்தஜன்மத்தில் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்போர் அடுத்த ஜன்மத்தில் குறைவின்றியிருப்பர் என்று சொல்வது ஸமாதானமாகமாட்டாது. நியாயமூர்த்தியாயும் கருணாநிதியாயும் விளங்குகிற ஸர்வேசுவரனுடைய ஆட்சியிலேயே ஏன் இந்தப்பிறப்பிலும் ஒருவன் நிர்ப்பாக்கியவானாய்த்தோன்றல் வேண்டும்? இது நிற்க, இப்படிப்பட்டகொள்கையானது ஸ்ருஷ்டி பேதங்களுக்குக்காரணம் கூறாமல் ஸர்வ சக்தியுள்ள ஒரு புருஷனுடைய கொடுங்கோன்மையைக் காட்டுகின்றதேயன்றி வேறில்லை. இக்கொள்கை சற்றேனும் சாஸ்திர ஸம்மதத்தைப் பெற்றதாகாது. ஆகவே மனிதன் பிறப்புக்கு முற்பட்டுள்ள காரணங்களே அவனை இப்பிறப்பில் பாக்கிய வந்தனாகவோ நிர்ப்பாக்கியவானாகவோ செய்ய வேண்டும். இக்காரணங்கள் மனிதன் முற்பிறப்பில் செய்த ஸுகிருதது ஷ்கிருதங்களாம்

மனிதனுடைய பல்வகையாயுள்ள மனச்சார்வுகளும் உடற்கூறுகளும் தாய் தந்தையரிடமிருந்து பரம்பரையாய்ப் பெற்றவாஸனையையே காரணமாகக் கொண்டனவன்றோ? இங்கு பரஸ்பரம் ஸம்பந்தமில்லாத இரண்டு நிலைகள் உள்ளன—சேதனமான மனத்தின் நிலையொன்று, அசேதனமான ஜடத்தின் நிலை மற்றொன்று. நம்மிடமுள்ளவற்றிற்கெல்லாம் அசேதனமான ஜடப்பொருளும் அதன் வியவகாரங்

களுமே சமாதானங்கூறக்கூடுமானால், ஆத்மா ஒன்றிருப்பதாக நாம் கொள்ளவேண்டிய அவசியமேயில்லை. ஆனால் சேதனமாயுள்ள மனஸின் செயல்கள் அசேதனமான ஜடத்தினின்றும் தோன்றியதென்ற அஸந்தர்ப்பம் நிரூபிக்க முடியாதாகையாலும் ஒரு தனி ஜடப்பொருளினின்றும் ஸகல அசேதன ஸ்ருஷ்டியும் பரிணாமரூபமாய்த் தோன்றியிருக்கிறது என்ற பௌதிகாத்வைதத்தை நாம் ஒப்புக்கொண்டே தீர வேண்டுமாதலால், ஒரே மூல சைதன்யத்தினின்று ஸகல பிரபஞ்சமும் அத்தியாஸமாய் தோன்றியிருக்கிறது என்கிற சுத்த அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை அவசியமான முடிவாகவும் யுக்திக்கொத்ததாகவும் நாம் ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். ஆனால் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி இவ்விட மாராயவேண்டியதனவசியம்.

நமது சரீரங்கள் சில பரம்பரா வாஸனைகளோடு கூடின என்பதை நாம் மறுக்கலாகாது. சரீர வாஸனை என்றால் சரீர அமைப்பு என்றே பொருள்படும். அவ்வமைப்பின் வழியாய் ஒருவகையான சேதனம் மட்டும் அதனியல்பிற்குரிய வழியில் ஒரு விசேஷத்தொழில் புரிவதற்கு மட்டும்தான் சாத்தியம். அச்சேதனத்தின் பிரத்யேகவாஸனைக்கு அதன் முந்திய வினைகளே காரணமாகின்றன. ஒரு வகை வாஸனையையுடைய ஆத்மா அவ்வாஸனையை வெளியிற் காட்டுவதற்கு தகுந்த கருவியாயுள்ள சரீரத்தினுள்ளேயே நுழைந்து அச்சரீரமாகவே புலப்படு

வது தான் நியாயம். இத்தீர்மானம் மேல் நாட்டு சாஸ்திரத்துக்கும் ஒத்திருக்கிறது. ஏனெனில் மேல் நாட்டு சாஸ்திரம் எதற்கும் பழக்கமே காரணமென்றும் பழக்கமோ ஒரு முறை செய்ததை அடிக்கடி திருப்பிச் செய்வதால் உண்டாகிற தென்றும் கூறுகிறது. ஆகவே புதிதாய்ப்பிறந்த ஒரு ஜீவனின் இயற்கையானகுணங்களும் அந்த ஜீவன் அடிக்கடி செய்துள்ள கருமத்தின் பலன் என்றே நாம் தீர்மானிக்கவேண்டும். அவ்விதமான பழக்கங்கள் புதிதாய்ப்பிறந்த ஒரு ஜீவனுக்கு இப்பிறப்பிலேயே ஏற்பட்டிருக்க முடியாதாதலால் முற்பிறப்புகளினின்றே அப்பழக்கங்கள் வந்திருக்கவேண்டும்.

௰௪. தவிர இன்னொரு ஆக்ஷேபத்திற்கும் நான் ஸமாதானங் கூறவேண்டும். முற்பிறப்பைப் பற்றி நமக்கேன் யாதொரு ஞாபகமுமில்லை? இக்கேள்விக்குச்சமாதானம் கூறுவது வெகுஸுலபம். நான் இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். அது என் தாய்ப்பாஷையாகமாட்டாது. உண்மையை நோக்குங்கால், தற்காலத்தில் என் தாய்ப்பாஷையிலுள்ள வார்த்தைகளில் ஒரு பதங்கூட என் ஞாபகத்திலில்லை. ஆனால் நான் என் தாய்ப்பாஷையைப்பற்றி நினைக்கச்சற்றே முயற்சிப்பேனாகில், அப்பாஷையின் பதங்கள் என் ஞாபகத்துக்குடனே வருகின்றன. ஆகவே ஞாபகமென்பது மனஸ் ஆகிற ஸமுத்திரத்தினுடைய மேற்புறமென்றும் அச்சாகரத்தின் ஆழ்ந்த பாகங்களில் நம்முடைய பழைய

அநுபவங்களும், அவ்வனுபவங்களால் ஏற்பட்ட ஞானமும் சேர்த்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதும் நன்கு புலப்படுகின்றன. முயற்சியுஞ்செய்து பாடுபட்டால் அந்த ஞாபகங்கள் மேற்கிளம்பி முற்பிறப்பின் அநுபவங்களையும் நாம் அறியக்கூடும்.

௰௨. இது நேரில் நிரூபித்துக்காட்டக்கூடிய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம், பிரத்தியக்ஷாநுபவமே எந்த விஷயத்திற்கும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய சிறந்தபிரமாண மாதுமாதலால் ரிஷீசுவரர்களால் உலகமறியக் கூறப்பட்டுள்ள வீரவாத மாவது "ஞாபகமாகிற ஸாகரத்தை அடியிலிருந்து கிளறுவதற்குரிய ரஹஸ்யமார்க்கத்தை நாங்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறோம். அந்த ரஹஸ்ய மார்க்கத்தின்படி நடப்பீர்களானல் நீங்கள் உங்களுடைய முற்பிறப்புகளின் முழு நினைவையும் அடைவீர்கள்." ஆகவே ஆரியர் தாம் ஆத்மாவென்றே நம்புகின்றார்.

௰௩. ஆத்மரூபியாகிய அவரை ஆயுதம் கொல்லாது, நெருப்பு எரிக்காது, ஜலம் கரைக்காது, காற்று உலர்த்தாது.

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ॥

ஆர்யமத தர்மங்களின் பிரகாரம் ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் ஒரு வட்டம்; அவ்வட்டத்திற்குச் சுற்றுக்கோடு இன்னவிடத்திலிருக்கிறதென்று சொல்ல இய

லாது ; அதன் நடு மையமோ சரீரம்; மரணமென்பது தேகத்தைவிட்டு தேகம் இந்நடு மையம் மாறுவதே. தவிர, அசேதனமான ஜடப் பொருள்களின் தன்மைகளால் ஆத்மா கட்டுப்பட்டது மல்ல. இயற்கையிலே அவ்வாத்மா பாசமற்றதும், பந்தமில்லாமலும், பரிசுத்தமாயும், நிர்மலமாயும், பரிபூர்ணமாயுமுள்ளது. ஆனல் எக்காரணத்தினலோ அந்த அசேதன ஜடப் பொருளுடன் பந்தத்தையடைந்ததாய்ப் புலப்படுகிறது ; தன்னையும் அசேதன ஜடப்பொருளென்றே நினைக்கின்றது.

யசு. 'ஸ்வதந்திர, பரிபூர்ண, பரிசுத்த வஸ்துவாகிய ஆத்மாவானது என் இவ்வாறு அசேதன ஜடப்பொருளுக்கு அடிமையாயிருத்தல் வேண்டும்' என்று கேட்பீர்களோ ? பரிபூர்ணமாயுள்ளது அபரிபூர்ணமானதாகத் தன்னையே நம்பும்படி எவ்வாறு மயக்கங்கொண்டது ? ஆரியர்கள் இவ்வினவிற்கு விடை கூறுகிறதில்லை யென்றும் இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்பதற்கு இடமேயில்லை யென்றும் சொல்லிக்கொண்டு தந்திரமாய்த் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றுஞ் சிலர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேம். சில ப்ராக்ஞர்கள் இப்பூமண்டலத்தில் ஸ்வல்ப பரிபூர்ண மடைந்த சில மஹாபுருஷர்களிருப்பதாகச் சொல்லி அப்படிச் சொல்வதே மேற் சொன்ன கேள்வியின் விடையாகுமென நம்பி 'ஸ்வல்ப பரிபூர்ண மடைந்த மஹாபுருஷர்கள்' முதலிய சில கடின பரிபாஷைகளால் பரிபூர்ணுபரிபூர்ண வஸ்துக்களின்

இடையே யுள்ள காலியிடத்தை நிரப்பப்பார்க்கிறார் கள். ஆனால் வெறும் வார்த்தைகள் விஷயங்களை விளக்கமாட்டா. கேள்வி கேள்வியாகவேயிருக்கு மேயன்றி விடையடைந்ததாக ஏற்படாது. சுத்த பரிபூர்ண வஸ்துவானது எப்படி ஸ்வல்ப பரி பூர்ண முள்ளதாய் மாறும்? பரிசுத்தமான அக ண்ட வஸ்து வானது எவ்விதத்தில் தன் இயற்கை யினின்று அணுவளவாயுமுள்ள மாறுதலையடையக் கூடும்? ஆனால் ஆரியரோ யதார்த்தவாதி; குதர்க்கம் செய்து காரிய ஸித்தியடையவேண்டு மென்று எண் ணங் கொண்டவரல்லர். எல்லா விஷயங்களையும் தம் மால் கூடுமான வரையில் அறிவோடும் தைரியத் தோடும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் வல்லமையையுடைய வர். மேற் சொல்லியுள்ள கேள்விக்கு ஆரியர் கூறுஞ் சமாதானம் யாதெனில் "சேதனமான கர்த்தாவிற் கும் அசேதனமான கர்மாவிற்கும் ஏற்பட்டுள்ள ஸம் பந்தத்தின் காரணம் அநாதியான அவித்தியையே. அதாவது, இதன் காரணத்தை நானறியேன்; பரிபூர் ண வஸ்துவாகிய ஆத்மா தான் அபரிபூர்ண வஸ்து வென்றும், அவ்வஸ்துவுடன் தான் சேர்க்கப்பட்ட தென்றும், அவ்வசேதன ஜடத்தினால் தான் அடிமை யாக்கப்பட்ட தென்றும் ஏன் நினைக்கிற தென்பதை நானறியேன். ஆனால் எனக்குத் தெரியாவிட்டா லும் உள்ளது உள்ளதுதானே. இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொரு ஜீவனும் தன்னைச்சரீர மென்றேயெண் ணுவது ஸஹஜமாயிருக்கிறது." என் ஒவ்வொரு

ஜீவனும் இவ்வாறு எண்ணுகிறது? என் ஒவ்வொரு ஜீவனும் சரீரமே நித்தியம் என்னும் மோஹத்திற் குட்பட்டது, என்பதற்குக் காரணஞ் சொல்ல ஒரு ஆரியரும் முன் வருகிறதில்லை; முன் வரவும் மாட்டார். அது தெய்வஸங்கல்பமெனச் சொல்வது ஸமாதானமாக மாட்டாது. நானறியேன் என்றாரியர் கூறும் விடையைக் காட்டிலும் தெய்வ ஸங்கல்பமென்ற ஸமாதானம் மேலானதாக மாட்டாது

டுரு. ஆகவே ஆத்மா நித்யம், மரணமற்றது, பரிபூர்ணமாயுள்ளது, எல்லையற்றது; கண்ணுக்குப்புலப்படாமலும் எங்குங்காணப்படாமலுமுள்ள சுற்றுக் கோட்டையுடைய வட்டத்தின் நடு மையமானது இடம் மாறுவதுபோல மரணமென்னும் வியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆத்மா தேகத்தைவிட்டுத் தேகஞ் செல்கின்றது. முற்பிறப்பின் வினைகளா லிப்பிறப்பின் நிலையும் இப்பிறப்பின் வினைகளால் இனிவரும் ஜன்மத்தின் நிலையும் நிர்ணயிக்கப் படுகின்றன. ஆத்மா புனரபி ஜனனம் புனரபி மரண மென்று, மேன்மேலு முயர்ந்தோ, பின்னேக்கி க்ஷீணித்தோ, தேகத்தை விட்டு தேகஞ் சென்று கொண்டேயிருக்கிறது. ஆனலிப்பொழுது ஒரு ஸந்தேகம் ஜனிக்கின்றது. சண்டமாருதத்திலகப்பட்டு ஒரு நிமிஷம் பொங்கியெழும் அலைமேல் தூக்கியுயர்த்தப்பட்டு மறு நிமிஷத்தில் வாயகன்ற மடுவில் முழுகடிக்கப்படும் சிறிய படகு போல் ஆத்மாவும் தனது ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களின் வசமாகி அவைகளின் கதியின் படியே

அங்குமிங்குஞ் சுற்றிச்சுழன்று, காரண காரியமாகிற, எப்பொழுதும் தத்தளித்துக்கொண்டு சீறிப்பாய்ந்து செல்லும், வெள்ளத்திலகப்பட்டுச் சக்தியற்று வலி யிழந்து நிர்க்கதியாய் நிற்குமு ருக்குலைந்த மரக் கலமோ? தன் வழியிலகப்பட்ட எவ்வஸ்துவையும் நசுக்கிக்கொண்டு தன் நாதனைப்பறிகொடுத்த நாரி யின் புலம்பலையும் தாய் தந்தையைப் பறிகொடுத்த மக்களின் அழுகையையும் லக்ஷியஞ் செய்யாது இரங் காது உருண்டோடிக்கொண்டிருக்கிற காரணகாரியச் சக்காரத்தினடியில் அகப்பட்டுக்கொண்ட புழுவோ? இந்தக் கோர நிலையைக்கண்டு மனங்கலங்குகிறது; ஆனால் உலக வியற்கையின் ஏற்பாடு இவ்வாறல்லவோ யிருக்கிறது. யார் என்ன செய்யலாம்? 'இக்கதியி னின்றுந் தப்புவோம்' என்ற நம்பிக்கை கூடக் கிடை யாதா?' இதனின்றுந் தப்புவதற்கு மார்க்கமொன்று மில்லையா?' என்று துக்க ஸாகரத்தில் மூழ்கி ஏக் கங்கொண்டு மனமுருகிக்கதறும் ஜீவனின் த்வனி கரு ணா நிதியின் ஸிம்ஹாஸனத்திற் கெட்டிற்று. நம் பிக்கையுண்டாக்கக் கூடியதும் அபயத்தை தருவது மான திவ்ய மதுர மிருதுவான வாக்கானது அக் கருணாநிதியினின்றும் புறப்பட்டு வேதரிஷி ஒருவ ரின் திருவுள்ளத்திற் புகுந்து அவருக்கு ஞானோதய முண்டாக்கிற்று. அம்மஹாநுபாவர் உலகத்திலுள்ள யாவருமறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் கம்பீரமான ஸிம்ஹநாதத்துடன் ஸுவிசேஷத்தை யறிவித்தார். "அமிருதஸ்வரூபத்தின் குழந்தைகளே, கேளுங்கள்,

உயர்ந்த திவ்யஸ்தானங்களில் விளங்குவோர்களே, நீங்களும் கேளுங்கள், இருட்டுக்கப்பால் ஸ்வயம் பிரகாசமாய் விளங்கும் புராண புருஷரைக்கண்டேன். கண்டேன், கண்டேன், காணாததைக் கண்டேன்; பரகதி யடையும் ஸாதனமாய் விளங்கும் மாயாதீத வஸ்துவைக் கண் குளிரக் கண்டேன்; அவரைக் கண்டறிவதால் நீங்களும் ஜனன மரணத்தினின்றும் மீட்சி யடையலாம். பரகதியடைவதற்கு அவரே ஸாதனம்."

शृण्वन्तु विश्वे अमृतस्य पुत्राः
आये धामानि दिव्यानि तस्थुः
वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं
आदित्यवर्णं तमसःपरस्तात् ।
तमेव विदित्वातिमृत्युमेति
नान्यःपन्था विद्यतेऽयनाय ॥

"அமிருதஸ்வரூபத்தின் குழந்தைகளே"—என்ன மதுரமான திவ்ய மிருதுவான அபய நாமம்! ஸகோதரர்காள், அமிருதஸ்வரூபத்தின் நித்தியாநந்தத்துக் குரியவர்களே என்று இனிய வாக்கினால் உங்களை நான் அழைக்க அனுமதி கொடுங்கள். ஆரியரொருவர் உங்களைப் பாவிகளென்றழைக்க உடன்படமாட்டார். நீங்கள் ஸர்வேசுவரரின் குழந்தைகள், அமிருதஸ்வரூபமான நித்தியாநந்தத்திற்பங்

துடைய பரிசுத்த பரிபூர்ண வஸ்துக்கள். இப்புவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் தெய்வங்களாகிய உங்களைப் பாவிகளென்றோ வழைப்பது? அப்படி ஒரு ஜீவனைப் பார்த்தழைப்பதே பெரும்பாவம். மனிதஸ்வபாவத்துக்கே அது ஒரு பெரும்பழிக்கு இடமாகும். ஓ ஸிம்ஹங்களே, எழுந்திருங்கள், நீங்கள் ஆடுகளென்ற மோஹத்தை யுதறி எறியுங்கள்; நீங்கள் நித்யாத்மாக்கள்; பாசபந்தமற்ற என்றும் மழியாத திருவருள் பெற்ற நித்தியாநந்தர்கள் நீங்கள். நீங்கள் ஜடமல்ல; நீங்கள் சரீரங்களல்ல; அசேதன ஜடமே உங்களடிமை; நீங்கள தனடிமையல்ல.

௰௬. இம்மாதிரியாக, வேதங்கள் உலக இயற்கையைக் கருணையற்ற காரண காரிய தர்மங்களின் ஸமூகம் மட்டுமென்றாவது காரண காரியங்களாலேற்படும் முடிவற்ற நிலை மட்டுமென்றாவது கூறுகிறதில்லை; ஆனால் உலக இயற்கையின் விதிகளுக் கதிபனாய் விளங்கும், அசேதன ஜடப்பொருளுக்குள்ளும் அவற்றை நடாத்தும் சக்திக்குள்ளும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்துள்ள, ஈசனொருவர் உண்டென்றும், அவ் வீசனது ஆக்ஞையினாலேயே காற்று வீசவும் நெருப்பு எரியவும் மேகங்கள் மழையாய்ப் பொழியவும் யமன் உலகத்துலாவவும் ஏற்படுகிற தென்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன.

भयादस्याग्निस्तपति भयात्तपति सूर्यः ।
भयादिन्द्रश्च वायुश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः ॥

௰ஏ. அவ்வீசனது ஸ்வரூபந்தானென்ன ?

௰அ. அவர் எங்குமுள்ளவர்; பரிசுத்தமானவர்; உருவமற்றவர்; ஸர்வசக்தியுள்ளவர்; பரமகருணாநிதி. "எமது தந்தையும் நீரே, எமதன்னையும் நீரே, எமதன்புடைய மித்திரனும் நீரே; ஸர்வ வல்லமைக்கும் மூல புருஷன் நீரே; ஜகத்தின் பாரத்தை வகிப்பவர் நீரே; ஸ்வாமி, இஜ்ஜீவதசையின் சிறு சுமையைப் பொறுத்துத்தாங்க எமக்கு வல்லமையைத் தந்தருள்வீராக"—என்றல்லவோ வேதருஷிகள் கானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

पिता त्वं माता त्वं दयिततनयस्त्वं प्रियसुहृ-
त्त्वमेव त्वं मित्रं गुरुरसि गतिश्चासि जगताम् ।
त्वदीयस्त्वद्भृत्यस्तव परिजनस्त्वद्गतिरहं
प्रपन्नश्चैवं सत्यहमपि तवैवास्मि हि भरः ॥

அப்பேர்ப்பட்ட ஈசனை நாம் பஜிப்பதெப்படி? பக்தியினாலேயே. இஹபாரத்துக்குரிய வஸ்து யாதையும் காட்டிலும் அரிய பொருளாக அவரை நினைத்தன்பு பாராட்டியே அவரை நாம் வழிபடவேண்டும்.

௰கூ. வேதங்களால் போதிக்கப்படும் பக்தி மார்க்கம் இதுவே. இம்மேதினியில் ஈசனின் அவதாரமாய்க் கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா இப்பக்தி மார்க்கத்தைப் பூர்ணமாய் விவரித்துப் போதித்திருக்கும் விதத்தை சற்றே உற்று நோக்கு

௨0. ஜலத்தில் வளர்ந்து ஜலத்தில் நனைக்கப்படாமலிருக்கும் தாமரையிலைபோல், கடவுளிடத்து மனமும் காரியத்தின்கண் கையுமாயும் மனிதன் இவ்வுலகத்திலிருந்து வாழவேண்டும் என்பதே ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மாவின் உபதேசம்.

௨௧. இஹபரஸுகத்தைக் கருதி ஈசுவரனிடத்திற் பக்தி செலுத்துவது சிலாக்கியந்தான்; ஆனால் பலன் வேண்டாமல் கைங்கரியரூபமாய் அவரைத் பஜிப்பது சாலவுநன்று. "ஈசா, தனம் வேண்டேன், புத்திர பாக்கியம் வேண்டேன், வித்தை வேண்டேன், உமது கருணையுண்டானால் நூற்றுக்கணக்கான கஷ்டத்தையும் அடையச்சித்தமாயிருக்கிறேன்; ஆனால் பலாபேக்ஷையில்லாமல் உம்மிடமே நான் எப்பொழுதும் பக்தி செலுத்தும்படி யென்னை அநுக்கிரஹிக்க வேண்டும். என் பக்தி கேவலம் கைங்கர்யரூபமாய் மட்டு மிருத்தல் வேண்டும்."—என்பதே புராதனஸ்தோத்திரம்.

न धनं न जनं न सुन्दरीं
कवितां वा जगदीश कामये ।
मम जन्मनि जन्मनीश्वरे
भवताद्भक्तिरहैतुकी त्वयि ॥

அக்காலத்து பாரதவர்ஷத்துச் சக்கிரவர்த்தியாயுள்ளவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்மாவின் சிஷ்யருமாகிய ஒருவர் தன் சத்துருக்களால் ராஜ்ஜியத்தைவிட்டுத்

துரத்தப்பட்டு ஹிமாசலத்தின் தாழ்வரை யிலுள்ள ஒரு காட்டில் தம் மனைவியுடன் ஒளிந்து வஸிக்கும் படி நேரிட்டது. அங்கே ஒரு நாள் அரசியார் அவரை நோக்கி, "ஆர்யபுத்திரரே, மஹாதர்மிஷ்டரான நீரும் என் இவ்வளவு துக்கம னுபவிக்கவேண்டும்?" என்று வினவினர். அதற்கு யுதிஷ்டிரர் "என்னரசியே, இதோபார் இந்த ஹிமாசலத்தை. அஃது எவ்வளவு கம்பீரமாகவும் எவ்வளவு மனோஹர மாகவு மிருக்கின்றது! அதனிடத்தில் என்னன்பு நாடுகின்றது. அது எனக்கொன்றையுங் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் காம்பீர்யமும் ஸௌந்தர்யமு முள்ள விடமெங்கும் செல்லுமியல்பு என்னன்புக்குண்டாதலால் அவ்வாறேற்படுகிறது. இதேமாதிரி என்னன்பு ஈசனிடம் செல்கின்றது. ஸர்வ ஸௌந்தர்யத்துக்கும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டத்துக்கும் காரணமாயுள்ள மூலபுருஷன் அவரே யாதலால், அன்பிற்குப் பாத்திர பூதமாயுள்ளவர் அவர் ஒருவரே யாதலால், என்னியல்பு அவரிடத்தன்பு பாராட்டுவதாதலால், நான் அவரைப்பஜனம் செய்கிறேன். நான் எதனையும் உத்தேசித்துப் பிரார்த்தியேன்; நான் எதனையும் வேண்டேன். அவருக்கிஷ்டப்பட்ட விடத்தில், காட்டிலோ வீட்டிலோ, அவரென்னை வைக்கட்டும்; கைங்கர்ய ரூபமாய் அவரிடம் அன்பு பாராட்ட நான் கடமைப்பட்டவன். லாபத்தை உத்தேசித்து அன்பாகிற சரக்கை வைத்துக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்ய என்னுலியலாது."

नाहं कर्मफलान्वेषी राजपुत्रि शरांयुत ।
ददामि देयमित्येव यजे यष्टव्यमित्युत ॥
धर्म एव मनः कृष्णे स्वभावाच्चैव मे धृतम् ।
धर्मवाणिज्यको हीनो जघन्यो धर्मवादिनाम ॥

உ௰உ. ஆத்மா தெய்வத்தன்மையுடையதென்றும் ஜடப்பொருளின் பந்தத்திலகப்பட்டுழலுகின்றதென்றும், இப்பந்தம் நீங்குங் காலையில் பரிபூர்ணமேற்படுமென்றும் வேதோபதேசமேற்படுகின்றது. ஆகையால் இப்பரிபூர்ணத்திற்கு வேதங்களின் பரிபாஷை முக்தியென்றேற்படுகிறது. முக்தியாவது நிவிர்த்தி, அபரிபூர்ணத்தின் பந்தங் களினின்றும் நிவிர்த்தி, ஜனன மரணத்தினின்றும் நிவிர்த்தி.

உ௰௩. இப்பந்தம் ஈசுவரனுடைய அநுக்கிரஹத்தினால் மட்டும் நீங்கக்கூடும்; அவ்வநுக்கிரஹம் பரிசுத்தாத் மாக்களுக்கு மட்டுந்தான் வரும். ஆகவே, ஈசுவரனது அநுக்கிரஹம் வேண்டுமானால் பரிசுத்தத்தையடைய வேண்டும். அவ்வநுக்கிரஹம் எம்மாதிரி பிரவிர்த்திக்கின்றது! சித்த சுத்தியுடையவர்க்கு ஈசுவரன் பிரத்தியக்ஷ தரிசனம் கொடுக்கிறார்; மாசற்ற பரிசுத்தமான மனிதன் ஈசுவரனை நேரே தரிசிக்கின்றான்; அதுவும் இந்த ஜன்மாவிலேயே. அப்பொழுது தான் " அவனுடைய மனக் கோணலெல்லாம் நிமிர்ந்து நேராகின்றன; ஆக்ஷே

பங்களெல்லாம் நிவிர்த்தியாகின்றன; பயங்கரமான காரணகாரிய ரூபமான விதிகளின் விளையாட்டுக் காளாகிறதில்லை"

भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥

இது தான் ஆர்யதர்மத்தின் பிராணதாரம்; பிரதான ஸாராம்சம்; ஆரியரொருவர் வெறும் வார்த்தைகளைக் கொண்டும் சாஸ்திர வாதங்களைக் கொண்டும் திருப்தியடைய மாட்டார்; ஸாதாரணமாய் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படும் வஸ்துக்களுக் கப்பால் வேறொன்றிருக்குமாயின், அவ்வஸ்துவை நேரில் கண்ணாரக்கண்டு ஆனந்தமடைய விருப்பங்கொண்டவர்; அசேதன ஜடப்பொருளல்லாத ஆத்மா ஒன்று தன்னிடமிருக்குமாயின், பரம கருணா மூர்த்தியான ஸர்வவியாபியான பரமாத்மா ஒன்றுண்டாயின், அவ்வாத்மா விடத்து நேரிற் செல்லும் யோக்கியதையுடையவர்; அவர் அவரைக் கண்களினாற் காண வேண்டும். அப்பொழுது தான் ஆக்ஷேபங்கள் ஸமாதானமடையும். ஆதலின் ஆத்மாவைப் பற்றியும் ஈசுவரனைப்பற்றியும் வேதருஷிகள் கொடுக்கக் கூடிய சிறந்த பிரமாணமென்னவென்றால் "நான் ஆத்மாவைத் தரிசித்திருக்கிறேன்; ஈசனைக்கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறேன்."

वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् ।

அதுவே தான் பரிபூர்ண நிலையின் தன்மை. ஏதா

திலுமொரு கொள்கையையாவது கோட்பாட்டை யாவது நம்புவதற்குக் கஷ்டப்படுவதும் முயற்சி செய்வதும் ஆர்ய தர்மத்தின் இயல்பன்று, பிரத்தியக்ஷாநுபவத்தை நாடுதலே அதனியல்பு; கேவலம் நம்பிக்கையைக்கொண்டு திருப்தியடையாமல் பிரத்தியக்ஷாநுபவத்தை நாடுதலும் பரமாத்மஸ்வரூபமாய் விளங்குதலுமே ஆர்ய தர்மத்தின் லக்ஷணமாகும்.

௨௰௪. இந்தப் பிரகாரம், ஆரியர்களுடைய மதக் கோட்பாட்டின் இடைவிடாப் பிரயத்தனம் அதிகக் கஷ்டப்பட்டுப் பரிபூர்ணத்தையடைதலே, தெய்வத் தன்மையடைதலே, தெய்வத்தையடைதலே, தெய்வத்தைத் தரிசித்தலே. இவ்வாறு கடவுளையடைவதும், கடவுளைத் தரிசிப்பதும், 'பரமண்டலத்திலுள்ள பிதாவைப்போல்' பரிபூர்ணமடைதலுமே ஆரியர்களுடைய மதக்கொள்கையாகும்.

௨௰௫. பரிபூர்ணத்தையடைந்த மனிதன் எவ்வாறாகிறான்? அளவில்லாத ஆனந்தமே அவன் வாழ்க்கையாகும். எப்பொருளில் மட்டும் ஆனந்தத்தை மனிதன் நாடவேண்டுமோ, அப்பேர்ப்பட்ட தனிப்பொருளாகிய கடவுளையடைந்து அகண்டபரிபூர்ணாநந்தத்தை அநுபவிக்கின்றான்; தெய்வத்தோடு கூட நித்தியாநந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கிறான். இவ்விஷயத்தில் எல்லா ஆரியர்களும் ஒற்றுமைப்பட்டவர்கள். பாரதவர்ஷத்திலுள்ள எல்லாக் கக்ஷிக்கா

ரர்களும் பொதுவாய் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய மதக் கொள்கை இதுவே.

உயசு. ஆனால் இப்பொழுது ஒரு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. பரிபூர்ணமகண்டம்; அகண்ட மிரண்டல்லது மூன்றாயிருக்கமாட்டாது. அது குணங்களுள்ளதாகவு மிருக்கமாட்டாது. அது வ்யக்தமாயிருத்தலுங் கூடாத விஷயம். ஆகவே ஜீவன் அகண்டபரிபூரணத்தை யடையுங்கால், அது பிரம்ஹத்தினிடத்திற் கலந்து, பகவானைத் தன்னியற்கையியல்புள்ள ஓரே உண்மையான பரிபூர்ண ஸ்வரூபமுள்ள அகண்ட சச்சிதானந்த மென்று அனுபவித்தறிய வேண்டும்.

ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवति ।

இவ்விஷயம் ஜீவாத்மா தன் பிரத்யேகத்தன்மையையிழந்து மரம் கல் முதலியவைகளைப் போன்ற தாகுமென்பதாய்ச் சிற்றறிவுள்ள சிலர்களால் இகழ்ச்சியாய்க் கூறப்பட்டுள்ளதை அடிக்கடி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்; அச்சிற்றறிவாளர்களாலியற்றப்பட்டுள்ள கிரந்தங்களிலும் படித்திருக்கிறோம். "காயம் பட்டறியாதவன் புண்வடுவைக்கண்டுப் பரிஹஸிக்கின்றனன் போலும்."

உயஎ. அந்நிலை அப்படிப்பட்ட தொன்றுமல்லவென்று உங்களுக்கு நான் நிச்சயமாய்க் கூறுவேன். இச்சிறு சரீரத்துக்குரிய அறிவை யனுபவிப்பதே ஆனந்தமாகுமானல் இரண்டு சரீரங்களின் அறிவை

யனுபவிப்பது அதிக ஆனந்தமாகும். அவ்வாறே அனேக சரீரங்களின் அறிவு ஏற்படுங்கால் ஆனந்தமும் அதிகப்படுமல்லவா? ஆகவே ஸர்வவியாபகமான அறிவையனுபவிக்கும்போது ஸர்வோத்கிருஷ்டமான நிரதிசயாநந்தாநுபவப் பிராப்தியல்லவோ ஏற்படும்?

உ௰அ. ஆனபடியினால் அப்பேர்ப்பட்ட ஸர்வவியாபகமான ஸ்வரூபத்தையடைய வேண்டுமாயின், துக்கத்துக்கிடமான இவ்வல்ப பிரத்யேகத்வமாகிற சிறை ஒழிய வேண்டும். நான் பிராணமயமாகும்பொழுது தான் மரணமென்னை விட்டகலும்; நான் ஆனந்தமயமாகும்பொழுதுதான் துக்கமென்னை விட்டகலும்; நான் விக்ஞானமயமாகும்பொழுது தான் அக்ஞானமென்னை விட்டகலும்; இது தான் மேல் நாட்டு சாஸ்திரீய அவசியமான முடிவு. தனித்தனி சரீர ரூபமாய்த்தோன்றுவனவெல்லாம் பொய்த் தோற்றமென்றும் அகண்டமான அசேதன ஜடசமுத்திரத்தில் இடை விடாமல் மாறிக்கொண்டிருக்கும் அலை போலுள்ளது என் சரீரமென்றும், எனது மற்றொரு அம்சமாகிய ஆத்மாவோடு கூடின கடைசித் தீர்மானம் அத்வைதமென்றும் மேல்நாட்டு விக்ஞான சாஸ்திரம் எனக்கு நிரூபித்திருக்கின்றது.

உ௰௯. மேல்நாட்டு சாஸ்திரமாவது எல்லா விஷயங்களுக்கும் மூலமாயுள்ள ஐக்கியத்தைக் காண்பதுவே. எந்த சாஸ்திரமும் அத்தகைய பூர்ண ஐக்கிய வஸ்துவை அடைந்தவுடன் அதற்கப்புறம் செல்

லாமல் நின்றுவிட வேண்டும்; ஏனெனில் அது தன் எல்லையையடைந்து தன் கருத்தை நிறைவேற்றித் தன் ஸங்கல்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ததாகும். ரஸாயன சாஸ்திரம் ஒரே மூலபதார்த்தத்தினின்று மற்ற மூலபதார்த்தங்கள் யாவும் உண்டாகக் கூடிய நிலையை யடைந்தபின் மேற் செல்லுதல் கூடாமல் நின்று விடும். அசேதன ஜடசக்தி சாஸ்திரமும் ஒரே மூல சக்தியின் விவகாரங்களாலேயே ஸகல சக்திகளு மேற்படும் படியான நிலையை யடைந்தபின் மேற் செல்லுதல் கூடாமல் நின்றுவிடும். அதே பிரகாரம் அழியுந்தன்மையுள்ள இப்பிரம்மாண்டத்தில் அழிவற்ற பிராணமயமான ஒருவரை யடைந்த பின், எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் உலகத்திற்கு நிரந்தரமான ஆதாரமாயுள்ளவரை யடைந்த பின், எந்தப் பரமாத்மாவின் பொய்ப்பிரதிபிம்பங்களாக ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் தோன்றுகின்றனவோ அப்பரம புருஷரை யடைந்தபின், மத சாஸ்திரமும் மேற் செல்லுதல் கூடாமல் நின்றுவிடும். இவ்விதமாக அநேகத்வத்திலிருந்தும் த்வைதத்திலிருந்தும் முடிவான அத்வைதம் ஸித்தியாயிற்று. அதற்கப்புறம் எம் மதத்திற்கும் செல்ல ஸாத்தியமில்லை. இது தான் ஸகல சாஸ்திரங்களின் ஸித்தி, ஸர்வ ஞானத்தின் எல்லை.

௩௰. ஸகல சாஸ்திரங்களும் இறுதியில் இத்தீர்மானத்துக்கே வரவேண்டும். உலகத்தில் காணப்படுவதெல்லாம் புதிதாய் ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டன

வல்லவென்பதும் ஒரே மூல வஸ்துவின் பேதமான தோற்றமென்பதும் தற்காலத்தில் மேல்நாட்டு சாஸ்திரத்தின் ஸித்தாந்தம். அனேக காலமாகத் தாம் மதித்துப் பெருமை பாராட்டி வந்த தத்துவங்களெல்லாம் அதிகமான வாக்கு வல்லமையோடும் மேல்நாட்டு சாஸ்திர ஸித்தாந்தங்களின் பிரமாணத்தோடும் உபதேசிக்கப்படப்போகின்றனவென்றும் விஷயத்தைக் காண ஆரியர்கள் நிரம்ப ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள்.

௩௰௧. இனிமேல் வேதாந்த ஞானத்தின் உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிருந்து பாமர ஜனங்களின் மதத்தைப் பற்றிச் சற்றே யோஜிப்போம். ஆரம்பத்திலேயே பாரதவர்ஷத்தில் அனேகேசுவர ஆராதனை கிடையாதென்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லிவிடலாம். ஒவ்வொரு தேவாலயத்திலும் ஒருவர் சற்றே நின்று கவனிப்பாரானால், ஸர்வ வியாபகத்வம் உள்பட ஈசுவரனுடைய ஸகல லக்ஷணங்களையும் தேவ விக்கிரஹங்களுக்கே ஸ்வாமி தர்சனம் செய்பவர்கள் ஆரோபிப்பதைக் காணலாம். இது அனேகேசுவர ஆராதனமாகாது. "ரோஜா புஷ்பம் வேறெப் பெயரிட் டழைக்கப்படினும் தன் மணங் குன்றாது." வெறும் பெயர் பூண்டல் விஷய விளக்கத்தை யுண்டாக்காது.

௩௰௨. நான் பால்யமாயிருக்கும்போது பாரத வர்ஷத்தில் ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு பெரிய ஜனக் கூட்டத்தின் முன் ஒரு கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் பிரஸங்

கம் செய்துகொண்டிருந்ததைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது இப்பொழுது என் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அவர் ஜனங்களைப் பார்த்துச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அனேக விஷயங்களுள் "என் கையிலுள்ள கம்பினால் உங்கள் விக்கிரஹத்தை நான் ஒரு அடி அடித்தால் அது என்ன செய்யும்?" என்றொரு கேள்வியையும் கேட்டார். உடனே ஒருவர் "உமமுடைய தேவனை நான் வைதால் அவர் என்ன செய்வார்?" என்று சுருக்கெனத் திருப்பிக் கேட்டார். "நீர் இறந்த பிறகு தண்டனை யடைவீர்" என்றார் பாதிரியார். "அதே பிரகாரம் எங்கள் விக்கிரஹமும் நீர் இறந்த பிறகு உம்மைத் தண்டிக்கும்" என்று பதில் பிறந்தது. ஒரு விருக்ஷத்தின் குணங்களை அதன் பலன்களால் நாம் அறியக்கூடும். விக்கிரஹாராதனைக்காரர்கள் எனப்படுவோர்களுள், நல்லொழுக்கத்திலும், ஆத்ம ஞானத்திலும், தெய்வ பக்தியிலும் அவர்களுக்கு ஸமானம் எங்குமில்லை என்னும்படியுள்ள மனிதர்களை நான் பார்த்திருக்கும்பொழுது "பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தம் பிறக்குமா?" என்னும் வினா என் மனத்தில் ஜனிக்கின்றது.

௩0௩. மூட பக்தி மனிதருக்குப் பெருஞ் சத்துரு; மூடப் பிடிவாதமோ வெனில் அதனினுங் கொடிது. கிறிஸ்துவர் ஏன் கோவிலுக்குச் செல்லுகிறார்? ஏன் சிலுவை பரிசுத்தமெனக் கருதப்படுகிறது? ஜெப வேளையில் ஏன் முகம் ஆகாயத்தை நோக்கித் திருப்பப்படுகிறது? ரோமன் காத்தலிக்கர்களுடைய கோ

வில்களில் ஏன் அனேக விக்கிரஹங்களிருக்கின்றன? ஜெப வேளையில் பிராட்டஸ்டண்டர்களின் மனது களில் ஏன் அனேக மூர்த்தி பாவனைகள் ஏற்படு கின்றன? ஸகோதரர்காள், சுவாஸம் விடாமல் எப் படி நம்மால் இருக்கமுடியாதோ, அவ்வாறே மூர்த்தி பாவனையில்லாமல் நாம் ஒன்றையும்பற்றி நினைக்கமுடி யாது. பாவனு ஸம்யோகவிதியினுலே ஜடஸ்வரூபமான மூர்த்தி மனோபாவத்தின் நிலைமையும் மனோபாவம் ஜடரூப மூர்த்தியையும் எழுப்புகின்றன. ,கையி னுலேதான் பஜனம் செய்யும் காலத்தில் ஆரியர்கள் ஒரு வெளிப்படையான மூர்த்தியை உபயோகிக்கி றார்கள். எவ்வஸ்துவைக் குறித்துத் தாம் தியானிக் கின்றனரோ அவ்வஸ்துவின்பேரில் தம் மனத்தை நிலைநிறுத்தி வைக்க அந்த ஜடமூர்த்தி தமக்குதவி செய்கிறதென்று அவர் சொல்வர். உங்களைப்போ லவே அவருக்கும் ஜடரூபம் ஈசுவரனல்லவென்றும் ஸர்வ வியாபியல்லவென்றும் தெரியும். யோஜிக்குங் காலையில் ஸர்வ வியாபகமென்னும் பதத்தினுல் உல கத்திலனேக மனிதர்களுக்கு என்ன விளங்குகிறது? அது வெறும் வார்த்தை, வெற்றுடையாளமே தவிர வேறில்லை. ஈசுவரனுக்கு விஸ்தீர்ணமுண்டோ? இல் லாவிட்டால் நாம் ஸர்வ வியாபகத்தைப்பற்றி நினைக் குங்கால் விஸ்தாரமான ஆகாசத்தைப்பற்றியே தவிர வேறெதையும் பற்றி நினைக்கிறதில்லை.

௩௰௪. எவ்வகையிலாயினும், மனவியற்கை முறை யை யனுஸரித்து, அகண்டமென்றுல் விஸ்தாரமான

நிலவாணமாயுள்ள ஆகாசத்தைப்பற்றியாவது ஸாக ரத்தைப்பற்றியாவது நாம் நினைக்க வேண்டியிருக்கி றது போலவே, பரிசுத்தமென்றால் திருக்கோவில், மசூதி, சிலுவை, முதலியவைகளின் ஞாபகமும் நமக் கேற்படுகிறது. ஆரியர்கள் தமக்குப் பரிசுத்தம், நிர் மலத்வம், ஸத்யம், ஸர்வ வியாபகத்வம் முதலிய நினை வுண்டாகுங்கால் பற்பல தேவ விக்கிரஹங்களைப்பற் றியும் மூர்த்தி ரூபங்களைப்பற்றியுமே நினைக்கின்ற னர். ஆனால் ஆரியர்களுக்கும் இதர மதஸ்தர்களுக்கு முள்ள வித்தியாஸமோவெனில் "சிலர் தமக் கபி மானமாயுள்ள கோவில் முதலிய விஷயங்களிலேயே தம் ஜீவதசை முழுவதையுங் கழித்து அபிவிர்த்தி யடையாமல் வருந்துகின்றனர்; ஏனெனில் மதமென் றால் அவர்களுடைய ஞாபகத்தில் சில கொள்கை களை உண்மையென நம்புதலும் இதர ஜீவன்களிடத் துப் பரோபகாரமாய்த் தொழில் புரிவதுந்தான் என்று கருதப்பட்டதாகின்றது. ஆனால் ஆரிய தர் மத்தின் ஸாரமோ பிரம்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகின்றது." மனிதன் பிரம்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தே பிரம்ம ஸ்வரூபமாய் விளங்கல் வேண்டும். ஈசுவர பிம்பங்களும், கோவில்களும், சாஸ்திரங்களும் மனி தன் ஆத்ம ஞானமடைவதற்கு ஸாதனங்கள் மட்டு மேயாகும்; மனிதனோ மேன்மேலும் உயர் நிலையை நாடிச் செல்லல்வேண்டும்.

கூ௰௫. அவன் வழியிலெங்குந் தங்குதல் கூடாது. "பகிராராதனை, விக்ரஹாதிகளின் பூஜாவிசேஷம்,

முதலியவைகள் தாழ்ந்த படி ; உத்தம நிலைமையை யடைய முயலுங்கால் அந்தரங்க பூஜை இரண்டாம் படியாகும். ஈசுவர ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைதலே உயர்ந்த பதவியாகும்.'' என வேதங்கள் முறையிடுகின்றன.

उत्तमो ब्रह्मसद्भावो ध्यानभावस्तु मध्यमः ।
स्तुतिर्जपोऽधमो भावो बहिःपूजाऽधमाधमा ॥

கவனித்துப்பார்க்குங்கால் ஈசுவர பிம்பத்திற்கு முன் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்யும் திரிகரண சுத்த பக்தனே "அவரைச் சூரியனால் விளக்கிக்காட்ட முடியாது, சந்திரனாலும் முடியாது, தாராகணங்களாலும் முடியாது, மின்னற் கொடியினாலுமாகாது, அக்னியெனப்படுவோனாலுமாகாது. இவை யாவும் விளக்கிக் காட்டப்பட வேண்டுமானால் அவ்வாறு செய்யக்கூடியவர் அவரே" யென்று ஸ்துதிக்கின்றான்.

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं
नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः ।
तमेव भान्तमनुभाति सर्वं
तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥

ஆனால் அம்மனிதன் எவ்விக்கிரஹத்தையும் பழிக்கின்றதில்லை ; எவ்விக்கிரஹாராதனையையும் பாபகர்ம

மெனக் கூறுவதுமில்லை. மனித வாழ்க்கையில் அஃ தொரு பருவமென்றமட்டுந்தான் அவனதைக் கருதுகின்றான். முதிர்ந்து வளர்ந்த மனிதன் குழந்தைப் பருவத்தினின்றன்றோ கிரமேண வளர்கின்றான். அப்படியாயின் இளமைப்பருவம் அல்லது யுவப்பருவம் தோஷமுள்ளதென்று வயோதிகன் கூறல் தகுதியாமோ?

௩௰௬. விக்கிரஹாராதனை செய்தே தீரவேண்டுமென்று ஆரியர்கள் வற்புறுத்துவதுமில்லை. ஒரு மனிதன் தேவாலம்பத்தின் உதவியைக்கொண்டு பிரம்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற தன் தெய்வத்தன்மையை ஸுலபமாயடையக்கூடுமாயின் அதைப்பாவமெனக்கூறுவது நீதியோ? அப்படிவியைக்கடந்து அப்பால் சென்றபிறகுந்தான் அவன் அதைத்தோஷமெனச் சொல்லுதலுங் கூடாது. பிசகான மார்க்கத்தைத் தள்ளிவிட்டு ஸத்யமான மார்க்கத்தை யனுசரிப்பதென்பது ஆரியர்க்குக் கிடையாது. அவர் ஸத்தியத்தினின்றே ஸத்தியத்துக்குச் செல்லுகிறார்; கீழ்த்தரமான ஸத்தியத்தினின்றும் மேலான ஸத்தியத்திற்குச் செல்லுகிறார். அசேதனமான ஜடபதார்த்த ஆராதனம் முதல் உயர்ந்த தத்வோபாஸனை வரையிலுமுள்ள ஸகல மதங்களும் ஆதியந்த ரஹிதமான நித்திய வஸ்துவை யடைந்து பிர்ம்மஸாக்ஷாத்காரத்தை யனுபவிக்கும்பொருட்டுத் தன் ஜன்மம், ஸஹவாஸம் இவற்றிற்கேற்றவாறு, பிரதி ஜீவாத்மாவும் செய்யும் முயற்சிகளே யென்பதாரியர் கருத்து.

ஒவ்வொரு மதமும் ஜீவாத்மா செல்லும் பந்தாவில் ஒவ்வொரு இடமேயென்றேற்படும். ஆகாச மார்க்கத்தில் கொஞ்சங்கொஞ்சமாயுயரப் பறந்துகொண்டேசென்று அதிக வல்லமையடைந்து ஜ்யோதிர்மயமான ஸூர்யனையடைய முயலும் இளங்கருடனாக ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் கருதப்படுகிறது.

௬௰௭. நானாவிதமான பொருள்களுக்குள்ள ஐக்கியத்தன்மையே உலக இயற்கையின் ரீதியாதலால், ஆரியருமதை யுணர்ந்து அவ்வாறே ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். இதர மதங்கள் ஒவ்வொன்றும் சில கண்டிப்பான விதிகளை ஏற்படுத்தி அவ்விதிகளையே உலகத்திலுள்ள ஜனஸமூகம் முழுவது மொப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதுகின்றன. அவைகள் ஒரே சொக்காயைக் காண்பித்து அவ்வங்கி ஜாக், ஜான், ஹென்றி, முதலிய எல்லோருக்கும் பொருந்தவேண்டுமென்கின்றன. ஜான் அல்லது ஹென்றிக்கு அச்சட்டை பொருந்தாவிடில் அவர் தம் சரீரத்தைப் போர்த்தத் துணியில்லாமலிருக்கவேண்டும். அகண்ட வஸ்துவைப்பற்றி நினைக்கவோ அல்லது பேசவோ அல்லது அவ்வஸ்துவின் ஸாக்ஷாத்காரத்தையனுபவிக்கவோ வேண்டுமாயின், மனத்திற்கு விஷயமாகக்கூடிய அகண்ட மற்ற விக்கிரஹமோ, சிலுவையோ, சந்திரகலையோ, இவற்றின் உதவியினால்தான் அவ்விஷயம் கைகூடுமென்றும், இவ்வடை

யாளங்கள் அத்யாத்ம பாவனைகளை மாட்டித்தொங்க விட்டு வைக்கும் முளைகளேயாகுமென்றும் ஆரியர்கள் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள். இவ்வகையான ஸாதனங்கள் எல்லோருக்கு மவசிய மென்பதல்ல; ஆனால் பெரும்பாலர் இச்சாதனங்களை அவசியமெனக்கொள்கிறாராதலால் அப்படிச்செய்வது தப்பிதமென்று அவ்வாறுகொள்ளாதவர்கள் குற்றங்கூற அர்ஹர்களல்லர்.

௩௰அ. ஒரு விஷயம் நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். பாரதவர்ஷத்தில் விக்கிரஹாராதனமென்பது ஒருவிதமான கோரச்செயலுமல்ல; தன் மார்க்கிகளுக்கு வழிகாட்டியுமல்ல; அபரிபக்குவமனதையுடையவர்கள் உயர்ந்ததான ஆத்மஞான தத்துவங்களைக் கைப்பற்றும் பொருட்டுச் செய்யும் முயற்சியேயாகும் விக்கிரஹாராதனை. ஆரியர்களிடத்தும் தோஷங்களுண்டு; பிறரிடமில்லாத சில யோக்கியதைகளு மவர்களுக்குண்டு. ஆனால் இவ்விஷயத்தை நீங்கள் கண்டறியவேண்டும். தங்களுடைய சரீரங்களுக்கே அவர் கிலேசமுண்டாக்கிக்கொள்வரேயல்லாது மற்றோர் கழுத்தையறுக்க அவர் ஒரு போழ்துமிசையார். ஒவ்வொரு ஸமயம் மதாவேசங்கொண்டு தாமக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்தாலுஞ்செய்வரேயொழிய புறமதஸ்தர்களை யழிக்க வெண்ணங்கொண்டு அவரை யெரிக்குமனலை மூட்டமாட்டார். இக்கொடுஞ்செயலுங்கூட ஆரிய தர்மத்தின் குற்றமாகாது. கிறிஸ்துவ சமயக்காரர் ஒவ்வொரு ஸமயங்களில்

பில்லி சூன்யக்காரர்களையெரித்துக்கொல்ல முயன்றது கிறிஸ்துவ மதத்தின் கோட்பாடென்று சொல்லல் தகுமோ.?

௩௰௯. ஆனபடியினால் உலகத்திலுள்ள ஸகல மதங்களும், தத்தம் பரிபக்குவ பேதத்திற்கும் கர்ம விபாகத்திற்கும் தக்கவாறு பற்பல ஸ்திரீ புருஷர்கள் பல்வேறு மார்க்கங்களால் ஒரேபரம் பொருளை நோக்கிச்செய்யும் பிரயாணமாகு மென்பதே ஆரியர் நினைப்பு. அவித்தியாஸ்வரூபமான மனிதனிடத்தில் வித்தியாரூபமான ஈசுவரனைத் தோன்றச் செய்வதே ஒவ்வொரு மதத்தின் இயற்கைத் தொழிலாகும். அவ்வொரு பரம்பொருளான ஈசுவரன்தான் ஸமஸ்த மனிதருக்கும் ஞானமளிப்பவர். இப்படியாயின் பற்பல மதங்களுக்குள் பரஸ்பரம் இவ்வளவு பேதங்களிருப்பானேன்? அப்பேதங்கள் பார்வைக்குமட்டுந்தானப்படித் தோற்றுகின்றனவென்பது ஆரியர் எண்ணம். பற்பல. இயல்புள்ள ஸ்திரீ புருஷர்களின் பல்வேறு பக்குவ நிலைக்குத் தக்கவாறு ஒரே உண்மை வெளிக்காணப்படுதலாலேற்படும் வித்தியாஸங்களே

௪௰. பலவித வர்ணக் கண்ணாடிகளின் வழியாய்க் காணப்படுவது ஒரே ஒரு வெளிச்சம்தான். பல வகையாயுள்ள மனிதர்களின் ஸ்வபாவத்துக் கேற்றவாறு அமைதலின் பொருட்டு இப்பேதங்களு மவசியமாய்த்தான் வேண்டியிருக்கின்றன. எல்லாவற்றிற்

குள்ளும் விளங்குவது ஒரே உண்மைதான். ஈசுவரன் கிருஷ்ணாவதாரமெடுத்த காலத்திலு மிதைத் தான் சொல்லியுள்ளார். "ஒரே சரத்தில் அநேக முத்துக்கள் கோக்கப்பட்டிருப்பன போல, என்னிடத்தில் ஸர்வ மதங்களுக்கும் ஆதார மேற்பட்டிருக்கிறது. மனித ஜன்மத்தை யுயர்த்திப் பரிசுத்தம் செய்யத்தக்க விசேஷத் தூய்மையும் விசேஷ சக்தியு மெங்குக் காணப்படுகின்றனவோ அங்கு என்னம்சமிருப்பதாய்த் தெரிந்துகொள்."

मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ।
यद्यद्विभूतिमत्सत्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजांशसम्भवम् ॥

இப்படிப்பட்ட போதனையின் பயனென்ன? ஆரியரொருவருக்குத்தான் மோக்ஷமுண்டென்றும் மற்றோருக்குக் கிடையாதென்றும் ஸம்ஸ்கிருத ஞான சாஸ்திரங்களிலெங்காவது கூறியிருப்பதைக் காட்ட இவ்வுலகிலெவரேனும் முன்வரட்டும். வியாஸாசாரியாள் சொல்லியிருக்கிறார்

अन्तराचापि तद्दृष्टेः ।

"நமது வர்ணாசிரம தர்மங்களுக்குப் புறம்பாயுள்ளவர்களுள்ளுங்கூட பரிபக்குவமடைந்தவரிருக்கின்றனர்." இன்னுமொரு விஷயம். தம் கருத்தையெல்லா மீசுவரனிடஞ் செலுத்து மாரியர் அக்ஞேய

வாதமாகிற பௌத்த மதத்திலும் நிரீசுவரவாதமாகிற ஜைனமதத்திலும் எவ்வாறு விசுவாஸங்கொள்கின்றனர்?

சூயகூ. பௌத்தர்களும் ஜைனர்களும் ஸகுணோபாஸனையை நாடுபவர்களல்லர். ஆனால் மானிடஸ்வரூபத்தினின்றும் தெய்வத்தன்மை வெளிப்படுதலும், பிரதி மதத்தின் முக்கிய தத்துவ விசேஷமுமான விசேஷதர்ம விஷயத்திலேயே பௌத்தர்களும் ஜைனர்களும் தமது ஸர்வசக்தியையும் விநியோகிக்கின்றனர். அவர்கள் ஜகத்பிதாவாகிய ஈசுவரனைக்கண்டறியாதவராயினும் அவரது புத்திரஸ்வரூபர்களான புண்ய புருஷர்களைக் கண்டறிந்துள்ளார்கள் புத்திரனைக் கண்டவரே பிதாவைக் கண்டவராவரன்றே?

சூயஉ. ஸகோதரர்காள், ஆரியர்களின் சாசுவத தர்மத்தின் ஸாரஸங்கிரஹமிதுவே. தமது ஸர்வ ஸங்கல்பங்களையும் ஆரியர் நிறைவேற்றத் தவறியிருக்கலாம்; ஆனாலெக்காலத்திலேனும் ஸர்வ ஜனஸம்மதமாயுள்ள மதமொன்றேற்படவேண்டுமாயின், அது காலதேச வர்த்தமானங்களால் கட்டுப்பட்டிருத்தல் கூடாது; அஃதுடையாளமாய்க் காட்டும் ஈசுவரனைப் போல் எல்லையற்றதாயிருத்தல் வேண்டும்; அம்மதத்தின் ஞான சூரியன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக்தர்களின் பேரிலும் கிறிஸ்து பக்தர்களின் பேரிலும், புண்ணியாத்மாக்களின் பேரிலும் மகாபாபிகளின் பேரிலும் பிரகாசித்தல் வேண்டும்; அது பிராம்மண மதமாயிருத்

தலுங் கூடாது, பௌத்த மதமாயிருத்தலுங்கூடாது, கிறிஸ்துவ மதமாயிருத்தலுங் கூடாது, மகமதிய மதமாயிருத்தலுங் கூடாது; இவ்வெல்லாமதங்களின் ஸாராம்சத் தொகுதியாயிருப்பதுடன் இனிமேலும் மேலும் விர்த்தியடையும்படி விரிவுள்ளதாயிருத்தலும் வேண்டும்; அது தன் கருணை விசேஷத்தில் எப்புறத்தும் தன் பாகுக்களை நீட்டி உலகத்திலுள்ள ஸகல மனிதரையும் ஆலிங்கனம் செய்து அவரவர்களுக்குப் பிரத்தியேகமா யிடந்தருதல் வேண்டும்; திர்யக்ஜாதிக்குந் தமக்கு மதிக வித்தியாஸமில்லாமல் திரியும் நாகரீகமற்ற கீழ் மக்கள் முதல் தம் அறிவு, அன்பு, இவைகளின் விசேஷத்தால் ஸமஸ்த ஜனங்களுள்ளும் மேன்மை பொருந்தியவராய் விளங்கி, தம்மைக் கண்ணுறுவோர் 'இவர் மனிதரல்ல; தேவாம்சம் பொருந்தியவர்;' எனப்பிரமித்து அவர் கிட்டவணுகவும் பயந்து விலகி நிற்கும் படியான யோக்கியதைபெற்ற புண்ணிய புருஷர் வரையிலுமுள்ள ஸமஸ்த ஜனங்களுக்கு மம்மத மிடந்தருதல் வேண்டும். அஃதன்னிய மதஸ்தரைத் துன்புறுத்த இடங்கொடாதிருத்தல் வேண்டும்; அது ஸமஸ்த ஸ்திரீ புருஷர்களிடத்தும் தேவாம்சமுள்ளதென்றுணர்தல் வேண்டும்; அம்மதத்தின் ஸர்வசக்தியும் மனிதர் தம் உண்மையான தேவாம்சத்தை நேற்றிற்கண்டநுபவிக்க பேருபகாரம் புரியும் வண்ணம் ஏற்படுதல் வேண்டும்.

சயங. இப்படிப்பட்ட மதத்தையளியுங்கள்; உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்தமான ஜனங்களுமுங்களைப்பின்

தொடர்வார்கள். அசோக சக்ரவர்த்தியினாற் கூட்டப் பட்டது கேவலம் பௌத்தஸமயிகளின் ஸபையே; அக்பர் சக்ரவர்த்தி கூட்டிய திலோவெனில் பல்வேறு மதஸ்தர்கள் சேர்ந்திருந்தார்கள்; ஆயினும் அது கேவலம் தமாஷ் கூட்டமாகத்தானேற்பட்டது. ஒவ் வொரு மதத்திலும் விளங்குபவர் ஸர்வேசுவரன்தா னென்னு முண்மையை உலகத்தாருக் கெல்லாமுத் கோஷம் செய்தறிவுக்கும் பாக்கியம் அமெரிக்காவுக் கே யேற்பட்டது.

௯௰௪. ஆரியர்களாற் பிரம்மனென அழைக்கப்படு பவரும், ஜாரதஷ்டர்களாலாஹுரமாஜ்தா வெனப் பெயரிடப்பட்டவரும், பௌத்தர்களால் புத்தரெ னச்சொல்லப்பட்டவரும், யூதர்களால் ஜிஹோவா வென நாமமிடப்பட்டவரும், கிறிஸ்துவர்களால் பர மண்டலத்திலுள்ள எங்கள் பிதாவெனப்போற்றப் படுபவருமான பரம புருஷன் உங்களது மேன்மை பொருந்திய ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்ற உங்களுக் குப்போதுமான வல்லமை யளிப்பாராக. நக்ஷத்தி ரம் முதன் முதலில் கீழ்த்திசையிலுதித்தது; மேற் திசையை நோக்கி நேராய்ப்புறப்பட்டது; சில ஸம யம் மங்கலாயும் சில ஸமய மதிக ஒளியுடனும் பிர காசித்துக்கொண்டே பூமியை வலம் வந்து, மறுபடி யும் கீழ்த் திசையினடிவானத்தில் முன்னிலுமாயிர மடங்கதிகமான காந்தியுடன் ஜாஜ்வல்யமா யுதயமா யிருக்கின்றது.

சமிறி. ஸ்வதந்திர நிலயமாகிய கொலம்பியா நாடே, நீ நீடூழி வாழ்க. அயலாரைக்கொன்று அவர் சொத்தை அபகரித்து அவர் ரக்தத்தால் கையைக் களங்கிப்பது தான் செல்வவந்தராவதற்குச் சுலபமான வழி யெனக் கண்டறியாத உனக்கு நாகரீகத்தினக்ர பாகத்தில் சாந்தி யென்னும் த்வஜத்தைக் கையிலேந்திச் செல்லும் பாக்கிய மேற்பட்டது.

சுபமஸ்து

பிற்கூற்று

நான் எழுதியது எழுதியாயிற்று. எனது படிப் பின்மையாலும் அறியாமையாலும் இம் மொழிபெயர்ப்பு அழகு குன்றி குற்றங்களுக்குக் குடியாயிருத்தல் கூடும். சொற்பிழைகள் பலவடர்ந்து கற்றோர்க்கு விரசமாயிருத்தலும் கூடும். ஆனால் எந்த தெய்வத்தைத்தொழுது குருநாதனை வணங்கி இச்சிறு கிரந்தமானது இயற்றப்பட்டதோ, எந்த சுவயம்பிரகாசமான திவ்ய தேஜோரூபத்தின் பொருட்டு இம் மொழிபெயர்ப்பானது பக்தி பூர்வமாய் பலா பேக்ஷையில்லாமல் அற்பிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்த திவ்ய மங்கள குணாதீத பரிபூர்ண சச்சிதானந்தஸ்வரூபத்தை இதைப் படிப்போரும் கேட்போரும் முயற்சித்து அடைவாராக.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ யதிராஜ திக்விஜய கோலாஹல ஸர்வமதஸம்பரதின்ன பரமயோகேசுவர பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண கரகமல ஸஞ்ஜாத ராஜாதிராஜசேவித ஸ்ரீவிவேகாநந்த ஸ்வாமிபாதாளுடைய ஜீவியசரித்தைத் தமிழ்ப்பாஷையில் சுருக்கிச்சொல்ல யத்தனிப்பது என்போலிய சாதாரண மனிதனின் சிற்றறிவினால் இயலாத காரியம். ஆங்கிலம் பயின்றோர் நான்கு ஸம்புடங்களில் மாயாவதி அத்வைதாசிரமத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ள அவரது திவ்ய சரித்திரத்தைப் படித்தோ கேட்டோ ஆனந்த பரவசமடையக்

கூடும். அச் சரித்திரத்தின் முழு மொழிபெயர்ப்பு தமிழ்ப் பாஷையிலேற்பட நம் நாடு பாக்கியம் பெறுமோவென்று நாம் யாவரும் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஸர்வேசுவரன் அருளுண்டானால் சீக்கிரம் கிடைக்குமென்றே சொல்லலாம். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் ஸ்வாமிகளின் பூலோக சரிதையைச்சொல்ல ஸங்கல்பிக்கிறேன்.

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்தஸ்வாமிகள் கங்கை நதிக்கரையில் கல்கத்தா நகரத்தில் கலி 4963ல் (கி. பி. 12-1-1863) உயர்ந்த வொரு காயஸ்த குலத்திலுதித்தார். அவருக்குப் பால்யத்தில் நரேந்திரநாதனெனப்பெயரிடப்பட்டிருந்தது. காசிமா நகரிலுள்ள வீரேசுவரஸ்வாமியைக்குறித்து அவர் தாயார் தான் ஆண்மகவீன்றவேண்டுமென்று தவம் புரிந்தமையால் அவருக்கு வீரேசுவரனென மற்றொரு நாமமுமுண்டு. அவர் கண்டோரனைவருள்ளத்தையும் கவரத்தக்க வடிவழகும் வீரலக்ஷணமும் பொருந்தியிருந்தார். ஸத்ஸங்கத்திலும் ஸன்மார்க்கத்திலுமே அவர் இளம் பிராயமுதல் ஆவல் கொண்டிருந்தார். குழவிப்பருவம் மாறு முன்னர் முதற்கொண்டே ஏகாந்தமாய்ச்சென்று தியானத்திலமர்வதும் தன் விளையாட்டுத் தோழர்களை அவ்வாறு செய்யத்தூண்டுவதுமே அவருக்கு வழக்கம். அவர் வாலிபப் பருவத்தில் அவருடன் கூடப் படித்தவர்களிலனேகர் அவரைப் புகழ்ந்தே பேசிவந்தார்கள். கல்கத்தா ஸர்வகலாசாலையில் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றது மன்றி

ஸங்கீதஸாஹித்யத்திலும் கீர்வாண பாஷையிலும் ப்ரவீணராயிருந்தார். தன் கம்பீரமான தோற்றத்தாலும் கண்டோருள்ளங்களைக் கவரும் தன் வடிவழகாலும் தனக்குப் பிற்காலத்திலேற்படப்போகும் மஹிமையை இளம்பிராயத்திலேயே அவர் விளக்கிக் காட்டினர் போலும். பி. ஏ. பரீக்ஷையில் தேறிய பின்பு தன் பிதாவைப் போல் தானும் வக்கீலாயமா முயற்சி யெடுக்குங்காலையில் ஆர்யதர்மாசாரங்களின் ரஹஸ்யத்தையறியாமல் அவைகளில் வெறுப்படைந்து வேதங்களின் பிராமாண்யத்தை மறுக்கிறதாயுள்ள பிராமோ ஸமாஜத்தில் சேர்ந்துகொண்டார். தன்னைச்சுற்றி எங்குபார்த்தாலும் அநேகர் மத விசுவாஸமுள்ளவர்களெனச் சொல்லிக்கொண்டு வீண் படாடோபத்தையே சிரமேற்கொண்டவர்களாயிருக்கக்கண்டு மனங்கலங்கினர். மத வுண்மையை யறிய வேண்டுமென்ற அவா அவர் மனஸில் குடி கொண்டிருந்தமையால் தான் கண்ட ஆரியர் மஹமதியர் கிறிஸ்துவர் முதலிய ஸகல மதாசாரியர்களிடமும் சென்று அவர்களுபதேசத்தைக்கேட்டு அவர்களுடன் தர்க்கிக்கலானர். உண்மையை அநுபவஸித்தமாய் உணர்ந்து உபதேசிக்கக்கூடிய மஹாபுருஷரைத் தரிசித்துத்தான் தன் ஐயந்தீரவேண்டுமென உறுதிகொண்டு சஞ்சலப்படடலைந்துதிரியுங்காலையில் தன் பூர்வஜன்மபாக்யவிசேஷத்தால் ஒரு ஞானியை யடைந்தார். அம்மஹான்தான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர். அவர்

वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं

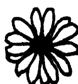
"நான் ஈசுவரனைக்கண்டறிந்திருக்கிறேன்" என்றும்

तमेव विदित्वातिमृत्युमेति

"உனக்கு அவரைக்காட்டுவேன்" என்றும் உத்கோஷிக்குங்கால் நரேந்திரநாதருக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தத்துக்களவேயில்லை. காலக்கிரமத்தில் இவ்வுத்தமப் பிராம்மணரின் பிரஸாதத்தைப் பரிபூர்ணமாய்ப் பெற்று அவரது அத்தியந்தப் பிரியசிஷ்யராயமர்ந்து விவேகாநந்தரென திவ்ய மங்கள நாமத்தையும் பெற்றார் நரேந்திரர். கலி 4986ல் (கி. பி. 16 8–1886) தன் ஆசாரியேந்திரர் மஹாசமாதி யடையந்தபின் விவேகாநந்தர் தன் ஸஹபாட்டிகளுக்கு வேண்டிய உபதேசங்களைச் செய்துவிட்டு ஹிமாசலத்துக்குச் சென்று அங்கே சிலகாலம் வஸித்திருந்து பிறகு தேசாடனம் செய்யத்தொடங்கினார். பாரதவர்ஷம் முழுவதும் தீர்த்தயாத்திரை செய்து ஸேதுபந்த ராமேசுவரத்தில் பகவானைத்தரிசித்து கன்யாகுமரியில் அம்பாள் ஸந்நிதானத்தில் தியானத்தி லமர்ந்து அம்பாள் பிரஸாதத்தையும் பெற்று பூப்ரதக்ஷணத்தைப் பூர்த்திசெய்து கலி 4992ல் (கி. பி. 1892) சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது அமெரிக்காநாட்டிலுள்ள சிகாகோநகரத்தில் ஸர்வமத நிர்ணய மஹாஸமாஜ மொன்று கூடப்போவதாய்க் கேள்வியுற்று சென்னைவாஸிகளால் அம்மஹாசபைக்கு ஆர்

யதர்மப்பிரதிநிதியாய் அனுப்பப்பட்டார். கலி 4993ல் (கி. பி. 1893) கூடின அம்மஹாசபையில் அவர் செய்த ஹிந்துமதப்ரஸங்கம் ஸ்வாமிகளுக்கு விசேஷ கீர்த்தியையும் புகழையும் ஏற்படுத்தின. சிலகாலம் மேல்நாட்டில் தங்கிவிட்டு, ஸ்வாமிகள் கலி 4947ல் (கி. பி. 1897) மறுபடியும் பாதபூமிக்குத்திரும்பினர். ராவணேசுவரன் ஆண்டுவந்த லங்காபட்டணம் முதல் ஹிமாசலத்தின் தாழ்வரையிலுள்ள ஆல்மோராவரையில் ஒவ்வொரு நகரிலும் ஜனங்களால் நல்வரவேற்கப்பட்டு வந்தனோபசாரங்களும் பெற்றார். ஸ்வாமிகள் ஆங்காங்கு மடங்களை ஸ்தாபனம் செய்து ஸேவாசிரமங்களையும் அநாதாரக்ஷணலயங்களையுமேற்படுத்தினர். மறுபடியு மொருமுறை மேல்நாடுகளுக்குச் சென்று கலி 5000த்தில் (கி. பி. 1900) தன் பிறந்த நாட்டிற்குத் திரும்பி 5003ல் (4-6-1902) தன் குருநாதனருளால் மஹாஸமாதியடைந்தார்.

॥ हरिः ओम् ॥

Books by Mr. M. S. NATESON

1. PRE-MUSSALMAN INDIA: A HISTORY OF THE MOTHER-LAND PRIOR TO THE SULTANATE OF DELHI

Crown 8vo. pp. 160. Rs. 1—8—0.

For *bonafide* poor students Rs. 1—4—0.

With an Introduction by M. R. Ry., M. Krishnamacharya, Avl., B.A., L.T., late of the Ottappalam High School.

This book is the only genuine history of ancient India written from the Indian standpoint. It contains no matter to which historical objection can be taken. It embodies the author's researches in the field of ancient Indian history during a period of over ten years and original sources are largely quoted from. The author makes bold to say that he has aimed at a standard of accuracy much higher than that attained by historians in the past and that this publication, the first of its kind, does supply a real desideratum.

Books by Mr. M. S. NATESON

EXTRACTS FROM THE PUBLIC PRESS OF THE COUNTRY

(i) The New India, Madras, writes "This is a treatise on ancient Indian History (from the earliest times to 1206 A. D.) meant for school-boys. It is quite an original production in as much as the various known historical facts are put forward from an Indian point of view. It is essential that any history of India worth reading should be written by a true-hearted Hindu who has faith in, and an instructive understanding of, the virtues and manliness of his people, the wisdom and philanthropy of his forefathers, and who is quite intimate with the literature and traditions of his country. It is only such a man that can grasp the significance of the various historical facts which a foreigner is apt just to overlook or misunderstand. Another thing to be found in this book is impartiality, a characteristic which is also of supreme importance for a historian. The arrangement of the subject is equally good, and the whole put together gives a different and much more brilliant idea of ancient India than is generally found in any of the text-books current in high schools.

Books by Mr. M. S. NATESON

Mr. Nateson has tried to write this history in such a way as to avoid taking as a fact any theory put forward by an orientalist, simply because many others, in blindly following the original writer, have gradually changed theory into fact. This has been a great evil with our history. In this respect Mr. Nateson's book will supply an urgent need of the Indian boys. Indeed it is quite astonishing what a difference it makes when the writer has got the proper sympathies. Mr. Nateson has done practically nothing but relate the facts with scarcely any comments of his own. Facts which an Indian thinks important are often omitted in the generally used texts; facts that are of a secondary nature to him are given too much prominence. In short want of insight into the character of the nation has made the prevalent histories give quite a wrong and insufficient idea of our past. Mr. Nateson has tried to remedy this and has succeeded to a great extent, so that the history of ancient India which seemed dull and uninspiring has at once changed under his hands into one of which every Indian can well be proud. We sincerely hope that history

teachers will use the facts and method of this book in their class work."

(ii) The Commonweal, Madras, writes "This is a students' hand-book to the ancient history of India prior to A. D. 1206, the first sultanate of Delhi. As such it will serve as a useful introduction to larger works such as those of Vincent Smith, K. V. Rangaswami Aiyengar and E. J. Rapson.

The author draws attention in his Avant Propos to the extreme originality of the publication. His theory is that the Aryans are not originally foreign to India and he does not allow that the European nations as also the Turks and the Persians are Aryans. The history itself is a collection of medium sized paragraphs gathered into chapters. The events are concisely put and might be very useful in teaching.

The author is perfectly justified in raising his voice against the occasional tendency on the part of ordinary text-book writers and of European orientalists to put down fanciful theories and ill-formed surmise

as established facts; and certainly a cautious and restrained attitude in drawing positive conclusions as to remote epochs of time from scanty and insufficient data is a virtue to be commended. The author makes some eloquent and unexceptionable remarks about the value of history and the function of the history teacher. There can be no question of the deep feeling of patriotism and reverent pride in the past greatness of the motherland by which he has been actuated, or of the enthusiasm with which he has taken up his task. It may be stated shortly that he has done his work conscientiously and well.

The book itself has been neatly printed and got up."

(iii) The Revue Historique de l'Inde francaise (Historical Review of French India) writes "C'est un livre destine aux ecoles et en general a toute personne peu familiere a l'histoire de l'Inde, qui desire trouver en un expose succinct les lignes generales de l'histoire du pays. L'ouvrage qui s'etend des temps les plus recules jusqu'en 1206, realise

pleinement a ce point de vue le but que l'auteur s'est propose. On y voit se succeder dans leurs cadres respectifs c'est-a-dire dans les chapitres qui leur sont consacres, les faits principaux des grandes dynasties qui ont regne depuis le nord jusqu'au sud. C'est un manuel sobre, clair et precis ou les faits principaux se distinguent tres nettement les uns des autres. L'ouvrage de M. Nateson est ecrit avec impartialite; l'auteur evite generalement de soulever des theories, toujours sujettes a controverse, pour se renfermer dans la narration pure et simple des faits."

[It is a book intended for schools and in general to those persons who are not very familiar with the history of India who would like to find in a brief treatise the general outline of the history of the country. The work the scope of which stretches from the most ancient times up to the year 1206 fully realises in this point of view the end the author has proposed for himself. In it we see in successive chapters the principal facts of the great dynasties that have reigned from north to south. It is a decent manual clear and precise in which the principal facts are distinguished

quite neatly from each other. Mr. Nateson's work is written with impartiality; he avoids as a general rule the starting up of theories which are subject to controversy and confines himself to a narration pure and simple of facts.]

(iv) The Hindu, Madras, writes "This book is based on Itihasas and other ancient epics keeping in the background what the author considers to be harmful theories. It is written purposely to emphasise the more salient and permanent features of the Indian civilisation eschewing all objectionable and doubtful matter. The author has made an honest attempt to inculcate ancient Indian ideals of society and government."

(v) The St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly, writes "The intention of this book is to give so much of the natural history of Indian society in Pre-Mussalman times as can be pieced together from the sacred literature of the country. It has received high commendation."

(vi) The Prabuddha Bharata, Mayavati, Almora, writes "This treatise on ancient history in India is a praiseworthy attempt."

(vii) The Vedanta Kesari, Madras, writes "This is an attempt to give out in simple language the broad and salient features of early Indian history and civilisation. The author has avoided all topics which are either controversial or doubtful and has wisely refrained from hazarding his opinion on any theories."

EXTRACTS FROM LETTERS RECEIVED

(1) Mr. M. S. Nateson, author and publicist, is a very well-read person, a genuine patriot and a facile writer.

P. T. SRINIVASA AIYANGAR,
Professor of Education,
St. Joseph's College, Trichinopoly.

(2) C'est un resume fort bien fait de tous les evenements de l'Inde ancienne et j'y ai puise moi-meme

des precisions qui me manquaient. Votre livre sera utilement consulte par tous ceux, etudiants et autres, qui voudront avoir un apercu exact de l'histoire de ce pays. Il en sera fait un compte rendu dans la Revue historique de l'Inde francaise, dans son prochain numero.

M. MARTINEAU,
Govuerneur, des Establishments francais dans l'Inde.

[It is a well-written sketch of all the events of ancient India and I have found in it precisions which I wanted. Your book would be usefully consulted by all those, students and others, who are desirous of getting an exact view of the history of this country. An account of it will be given in the Historical Review of French India in the next number.

M. MARTINEAU,
Governor of the French Establishments in India.]

(3) I have issued a circular in the State Gazette recommending your book for the libraries of the secondary schools of this State.

THE MINISTER OF EDUCATION,
Baroda State.

(4) Mr. M. S. Nateson, employed as teacher in the Hindu Secondary School, Trichinopoly, is well-known to me as an assiduous student of historical and religious literature. He has published Pre-Mussalman India and several other books. They are succinct and clear treatises of literary merit, and students will find in them useful and interesting information in which they should not be wanting now-a-days. Mr. Nateson deserves every encouragement.

A. SANKARIAH, B.A., F.M. U.,
Trichinopoly.

(5) I have seen many histories of India, but I consider yours the book which Indian students of history require.

C. D. P. SHARMA,
Udeypore, Mewar.

(6) Such books are exactly the types required now-a-days and any attempt in this direction must be laudable and commended. I am glad to observe that you have amply justified your statement that the histoy

is written from a Hindu stand-point. I hope school authorities will realise the paramount necessity for the introduction of such books in their schools.

J. S. R. SARMA, B.A.,
Headmaster,
Hindu Boys' English School,
Point Pedro, Ceylon.

(7) A worthy publication coming from a worthy teacher, who is the guiding star to young teacher myself.

T. N. VAIDYANATHA AIYAR,
Teacher, Hindu Secondary School,
Trichinopoly.

(8) Every Indian ought to have a copy of this book. All unnecessary details have been carefully eschewed and the style is very simple. The book is best suited to the needs of a high school boy.

N. SRINIVASA SASTRI,
Urttanad Chatram.

(9) The author has taken great pains to emphasise the more salient and permanent features of Indian civilisation. He has in the main diligently eschewed all objectionable and doubtful matter. A school-book of this kind is a great desideratum; I trust therefore that this will receive the patronage it so well deserves.

M. KRISHNAMACHARYA, B.A., L.T.,
Headmaster, The High School, Ottappalam.

(10) I have perused your book with great pleasure and greater profit. It is a unique history and deserves to be read by every Indian boy and man. The arrangement is excellent and the matter is brief, telling and impartial. It is handy and will also serve for ready reference. All success to your able and noble patriotic endeavour.

W. DORAISWAMI AIYAR,
Honorary Magistrate,
Bharati Bhavan, Walajahnagar.

2. SWAMI VIVEKANANDA : A SKETCH.

Royal 16mo. pp. 68 Rs. 0—6—0

With an Introduction by His Holiness Sri Swami Sharvananda of the Sri Ramakrishna Mission, Madras, and with five half-tone portraits.

SOME OPINIONS

1. This sketch of the career of Swami Vivekananda by Mr. M. S. Nateson contains the high philosophic ideals propounded by the late Swami.

THE HINDU, Madras.

2. In a clear and simple style, Mr. M. S. Nateson has brought out the life of the famous saint and the important significance of his life. I am confident that a perusal of this sketch will awaken a sincere desire in the mind of the reader to know more of the life and teachings of the Swami.

L. R. RAMACHANDRA AIYAR, M.A.,
Principal, Rameswaram Devastanam Patasala,
Madura.

THE VIVEKANANDA PUBLISHING HOUSE
TEPPAKULAM, TRICHINOPOLY, S. INDIA.

3. I have great pleasure in being able to state that *the book reveals the author's true devotion* both to his *Religion* and to the *Swami*. His style is at once simple and elegant, and his thoughts are profound.

S. SWETARANYA SASTRI. B.A., L.T.,
First Assistant,
Govt. Secondary Training School,
Tanjore.

4. I believe this publication will be of great benefit to the public. The Swami's life and teachings have been told in a simple, forcible, instructive and charming style.

T. V. SWAMINATHA AIYAR, B.A., L.T.,
First Grade Pleader,
Trichinopoly.

5. This sketch before us is of immense value. To young men, grown-up men and old men alike, it should prove a boon. It comes from the hand of one more devoted to the cause of Hinduism in its all-reaching

aspects than aspiring to the renown of an author. The possession of this short sketch would act as a charm and preserve the young men of the land from going astray.

A. K. MADANAGOPALA DIKSHITAR,
First Assistant, Hindu Secondary School,
Trichinopoly.

6. I have no doubt much good will result from this publication.

M. C. NANJUNDA RAO, B.A., M.B. & C.M.,
Madras.

7. The style and get-up leave nothing to be desired. The life of the Swami is told in a very simple, yet attractive style. Whoever peruses this book will yearn to know more of this Patriot-Saint of Modern India.

M. G. NATARAJA SARMA
Cashier, S. I. Ry., Trichinopoly.

8. **A Hindu Prophet.**—An eloquent idealist and mystic, who could enchant Americans at the Chicago

Parliament of Religions, and powerfully influence such fine souls as the late Margaret Noble (Sister Nivedita), is worth a biographical sketch.

THE LITERARY GUIDE & RATIONALIST REVIEW,
London.

9. This interesting sketch is written in a graceful language. It brings out the prominent characteristics of the Swami and the chief incidents in his life. The excellent pictures printed on art paper enhance the value of the brochure.

UNITED INDIA & NATIVE STATES,
Madras.

10. ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டுள்ள ஸ்ரீ விவேகானந்தர் சரிதம் பெருக்கிணங்கப் படிப்போர்க்கு விவேகமும் ஆனந்தமும் அளிப்பதுடன், எளிய நடையில் யாவரும் அறிந்துகொள்ளும்படி தெளிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது ஒவ்வொருவர் கையிலும் இப்புத்தகம் இருப்பது இன்றியமையாத காரியம்.

பண்டித நா. சேதுராமய்யர்,
திருச்சிராப்பள்ளி

Books by Mr. M. S. NATESON

11. This biography of the world-renowned Swami Vivekananda, with five beautiful halftone portraits, is published to commemorate his semi-centenary birthday. It contains only the short notes of a lecture delivered by the author on the Swami's 48th birthday anniversary, celebrated at Trichinopoly. To serve in the spreading of the Swami's message and religion, the grand truths of the Vedanta, is the author's modest ambition. And he has undoubtedly succeeded in describing the life and teachings of the Swami in a very simple but forceful way. The volume has been greatly enriched by an instructive introduction by Swami Sharvananda of the Madras Ramakrishna Mission, and by an appendix containing a short speech by C. Ramanujachariar of Madras delivered on the same occasion. The study of this short life, we are sure, would create a longing in many to know more about this great Master whose complete life appears in four big volumes published from the Himalayas.

VOICE OF FREEDOM,
San Francisco, U. S. A.

3. *JESUS THE CHRIST: HIS MISSION ON EARTH.*

Crown 8vo. pp. 50 .... Rs. 0—6—0

An orthodox Hindu view of the Galileean Teacher.

The Christian Patriot, Madras, writes:—We commend this book to our readers who would here obtain an insight into the workings of the oriental mind in its genuine attempt to understand the Lord's life.

The Morning Star, Jaffna, writes:—Truly the writer is not far from the Kingdom of God.

The Indian Social Reformer, Bombay, writes:—Mr. Nateson's presentation of the life and work of Jesus Christ from the orthodox Hindu point of view will appeal to many who are repelled by the western garb in which the Churches have clothed the figure of the illustrious Teacher.

A Missionary writes in the United India and Indian States, Madras:—The book should be read

and studied from more than one point of view by every Christian Missionary.

Brahmachari Nagendranath, Librarian, Sri Ramakrishna Mission, The Math, Belur, Howrah, writes:—With best wishes for its right appreciation by the reading public.

4. *THEOSOPHY AND HINDUISM.*

Demy 8vo. pp. 10 .... Rs. 0—1—0

In this book are discussed the respective merits of orthodox Hinduism and Theosophy.

5. *THE PURPOSE OF THE PROPHETS.*

Crown 8vo. pp. 20 .... Rs. 0—2—0

AN APPRECIATION.

The book constitutes the subject of a lecture delivered to a crowded audience on the Sri Krishna Jayanti day 1916. The author holds that man in his

despondency looks forward with eager expectation to a greater power to cope with him in the struggle for existence and he always does get that help. Hence the great prophets, the *Avataras*. An examination into the lessons to be learnt from certain of the great teachers is made throughout the lecture.—*The Commonweal, Madras.*

6. *SWAMI VIVEKANANDA: HIS SANNYASA.*

Crown 8vo. pp. 18 .... Rs. 0—3—0

The significance of the orange garb donned by the great PATRIOT-SAINT OF MODERN INDIA is clearly told in this book.

7. *THE VIVEKANANDA ANNIVERSARY: ITS SIGNIFICANCE.*

Crown 8vo. pp. 16 .... Rs. 0—1—0

8. *HISTORY OF TRICHINOPOLY PRIOR TO THE BRITISH OCCUPATION.*

Crown 8vo. pp. 36 .... Rs. 0—4—0

In the course of his researches in the field of ancient Indian History, the author came across much interesting matter connected with the ancient history of the historic city of Trichinopoly. Not finding it possible to incorporate it in his Pre-mussalman India, because the information relating to one particular city of a few square miles in area would be found uninteresting in the history of a big continent like India, the author has published it as a separate book.

A RECOMMENDATION.

We have very much pleasure in recommending this publication to all students. It is divided into twelve chapters, each of which contains notes in chronological order on the period of the history of Trichinopoly to which the chapter is devoted.

ST. JOSEPH'S COLLEGE MAGAZINE,
Trichinopoly.

9. ***THE TRAGEDY OF THE CELESTIAL MORTAL:*** An appreciative criticism of a Tamil Drama written on novel lines specially adapted to be put on boards. It contains original reflections on the growth and develop-

ment of the indigenous Tamil stage.

Crown 8vo. pp. 20 .... Rs. 0—2—0

10. *SWAMI VIVEKANANDA'S PRAYER TO SRI RAMAKRISHNA.* .... Rs. 0—1—0

This prayer is so composed that the first letters of each of the lines thereof from top to bottom make up the Swami's Mahamantram. It is beautifully printed in two colours on superior paper and is suitable for framing.

The following books are in the Press or under preparation.

11. *INDIAN TALES RETOLD: VALMIKI THE FIRST POET.*

12. *ARJUNA'S GRIEF: AN INTRODUCTION TO THE STUDY OF THE BHAGAVAD-GITA.*

13. SWAMI VIVEKANANDA'S CHICAGO PARLIAMENT OF RELIGIONS ADDRESS ON HINDUISM IN TAMIL.

The great Swami's paper on Hinduism gives in brief an outline of the Religion of the Vedas, a popular

exposition of which in the chief vernacular of South India would be of great help to the non-English-knowing Tamils.

14. THE PHILOSOPHY OF EDUCATION.

This book discusses the defects of the present educational system; at the same time, it makes no destructive remarks; a constructive scheme is offered quite practicable under existing conditions.

15. HARISCHANDRA: A HINDU TALE.

The story of Harischandra has been very often told and the incidents in the life of this Martyr to Truth are unforgettable. This book proposes to popularise the story among schoolboys, being in a form which would prove attractive to the school-going population.

16. INDIA UNDER MUSLIM RULE: A History of the Muslims who came to settle in this land.

17. ANLO-INDIAN HISTORY-PART I: A History of the European Powers in India up to 1785.

Books by Mr. M. S. NATESON

18. *ANGLO-INDIAN HISTORY-PART II:* The Story of the Administration of India by the great Pro-Consuls—a long line of Parliamentary Governors-General—who succeeded Warren Hastings.

19. *IN MEMORIAM: SWAMI RAMAKRISHNANANDA.* (2nd edition) These lines were composed on the occasion of the Mahasamadhi of His Holiness Sri Swami Ramakrishnananda of the Ramakrishna Mission.

20. *TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI.*

Mr. B. R. Rajam Aiyar of Awakened India fame did not live long enough to complete this tale. Twenty chapters have been published in **Rambles in the Vedanta,** and the beauties of the Hindu home life have yet to be realised in their fulness in the remaining chapters. The present author, himself a philosophical thinker and an orthodox Hindu, who has lived and is living the Hindu life, proposes to complete the story and republish it as a separate book.

THE VIVEKANANDA PUBLISHING HOUSE
TEPPAKULAM, TRICHINOPOLY, S. INDIA.